

Залужний – про загиблого друга з Волині: «Вибач мене. Я не міг по-іншому»
с. 5

Після лікування зубів 3-річний Лука потрапив у реанімацію
с. 11

Як зрадник із Луцька Тимошук допомагає кровопивці-путіну
с. 2

№ 39 (16 885)

ВОЛИНЬ

Середа, 25 вересня 2024 року

volyn.com.ua

t.me/Volyn_ZMI

facebook.com/Volyn.ZMI

Нас читають із 1939 року!

Ціна: 12 ₴

■ **Завтра зустрінемо разом!**

«До газети звикла і моя хата, і... душа...»

У час жорстокої несправедливої війни, у час дивних реформ в «Укрпошті» та згортання вітчизняних друкованих видань (і це тоді, коли путінська пропаганда на окупованих територіях відкриває нові газети), у час, коли від зневіри й безвиході опускаються руки, десь знаходяться слова, які не дають здатися

Так сталося і цього разу. Здалося, ніби сам Тарас Григорович через століття обі-

звався невмирущими рядками: «Ну що б, здавалося, слова... Слова та голос – більш нічого.

А серце б'ється – ожива, Як їх почує!..».

Бо це – не просто слова. За ними стоять Люди, які своєю наполегливою Працею-Любов'ю тримали і тримають Україну на своїх плечах. То як можна думати про білий прапор, коли в тебе така-а-а армія побратимів і по-сестер? Треба битися! Бо після таких слів справді «серце б'ється – ожива».

«27 вересня – газеті «Волинь» – 85 років. Які асоціації викликає у Вас наше видання? Скільки років Ви разом із ним? Розкажіть про найяскравіший особистий спогад, пов'язаний із газетою «Волинь»?» – запитали ми для «Теми номера» в наших читачів.

І почули у відповідь таку-у-у Любов! Аж крила з'явилися! Знайте ми – іще повоюємо!

Дякуємо за 85 років довіри і любові!

Слово про газету «Волинь» від наших відомих читачів – на с. 2, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 11

■ **Спеціальний репортаж**

Шацьким озерам важче «дихалося», поки не створили національний парк

Друга локація на узбережжі Світязя, де відбулася осіння екологічна толока, ініційована парком і підтримана газетою «Волинь» та Шацькою селищною територіальною громадою, – урочище Тополина. Тлумачення його назви не треба десь шукати: це зрозуміло кожному, хто потрапляє сюди – під затінок високих тополь із розлогими кронами, які свого часу було висаджено біля озера в однойменному селі

Результат роботи учасників толоки в урочищі Тополина – чимало мішків зі сміттям: їх повантажили на підводу, щоб вивезти у відведене для цього місце.

Як відбувалася екологічна толока – на с. 8

■ **На лінії вогню**

Фото Павла КОРОБКИ.

Роман Пешук показує, який біля них був «прильот» від путіна.

Незважаючи на важку контузію після вибуху, козак із Волині рятував своїх важкопоранених побратимів

Історія незламного – на с. 10

Завтра зустрінемо разом!

27 вересня газеті «Волинь» – 85 років. Які асоціації викликає у Вас наше видання? Скільки років Ви разом із ним? Розкажіть про найяскравіший особистий спогад, пов'язаний із газетою «Волинь»?

Володимир КАРПУК, народний депутат V та VI скликань (м. Луцьк):

1. Це – літопис, енциклопедія Волинського краю. Його історія, його люди в найрізноманітніших своїх зв'язках, проблемах. Я сказав би, що газета «Волинь» – це «кардіограма» нашого краю. Це – такий живий нерв історії, коли відчувається серцебиття часу.

2. Мої батьки завжди виписували «Волинь». Моя мама була вчителькою. Я навчився читати ще до школи. І вже читав «Волинь», районуку. Першим біг по пресу. Завжди любив «Волинь», тому що якраз на ті проблеми краю, які мене цікавили, відповідь знаходив саме у ній.

3. Найяскравіший спогад про газету «Волинь» – це її головні редактори, яких я знав і з якими, певною мірою, дружив. Це і Полікарп Гервасійович Шафета, і Степан Дорофійович Сачук, і тепер – Олександр Олександрович Згоранець. Кожен із них – особистість, професіонал своєї справи. Часто згадую наші розмови зі Степаном Дорофійовичем в Єрусалимі, куди він навіть пообіцявав їхати за станом здоров'я. Але знав, що їду я, і погодився. Це були і для нього, і для мене такі дуже високі моменти, надзвичайно емоційно насичені. Це – Свята земля... Були і спогади, і мрії, і плани... Це – дивовижна поїздка, коли я десь збоку спостерігав, наскільки вразливим є серце журналіста, літописця, і намагався подивитися на світ його очима.

ФОТО ІЗ САЙТУ VOLYN.COM.UA

Ростислав КУШНІРУК (село Княгининок Луцького району), 94 роки, заслужений працівник культури, колишній багаторічний керівник хорової капели «Посвіт», разом із сім'єю відбув 14 років каторги на півночі Росії:

1. Для мене «Волинь» – це редакція, де працюють патріоти, місце, куди завжди хочеться приходити. Це – видання, яке стоїть на державницьких позиціях. І просто – газета, яку я люблю. Досі читаю її, і ще й змагаюся з дружиною Емілією, хто перший це робитиме.

2. Це було десь в 1940-ому році. Я був у Луцьку. І ось, уже повертаючись додому, побачив хлопчика, який продав газету «Волинь». Він запам'ятався, бо погано вимовляв, вигукував: «Адета Волинь!». Я мав вибір – або купити газету батькові, бо він любив читати, і йти пішки додому у село, або їхати, але без преси. Я вибрав газету і приніс її батькові.

3. Досі з теплою згадкою, як щороку наш «Посвіт» приходив до редакції колядувати – так було і цього року в новому приміщенні «Волині». Або співав з нагоди інших свят. Радий, що не просто читаю газету, а й мав і маю змогу знати та спілкуватись з тими, хто її творить.

ФОТО ІЗ САЙТУ VOLYN.COM.UA

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ З «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- ✓ СТЗОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
- ✓ ТОВ «Негабарит-Сервіс» Ковельського району (директор Олег КОЗЕЛ)
- ✓ С(Ф)Г «Нива» Луцького району (директор Анатолій МАСЛІЧУК)
- ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
- ✓ С(Ф)Г «Землероб» Володимирського району (директор Леся ЛИСИЦЯ)
- ✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНОК)
- ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
- ✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
- ✓ СТЗОВ «Романів» Луцького району (директор Василь НАЗАРЧУК)
- ✓ Підприємець Сергій ПШАВА (Ковельський район)
- ✓ Будівельна компанія «Житлобуд-2» (генеральний директор Леонід СТЕФАНОВИЧ)
- ✓ Фермерське господарство «Дари Волині» Володимирського району (директор Юрій СЛЕВА).

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел. 0661338688.

Стосується кожного!

Відбудова та відновлення. Якою буде Україна майбутнього

Україна має створити власну модель відновлення з використанням кращих світових практик та сучасних цифрових інструментів, вважають у партії «Слуга Народу»

Катерина КОЗАЧУК

Як пояснили в партії «Слуга Народу», військова агресія росії проти України зруйнувала та продовжує руйнувати українську економіку, енергетику, інфраструктуру та життя людей, перетворює на попіль цілі міста. За оцінками Світового банку, вартість реконструкції та відновлення України на цей момент сягає рекордних 486 млрд доларів. І це – не остаточні цифри. Найбільше від російського вторгнення постраждали дорожня та житлова інфраструктура. Щонайменше 23 тис. км доріг пошкоджені або знищені, 55 млн квадратних метрів житла по всій Україні так само зруйновані або пошкоджені. Фактично росіяни за два роки війни знищили стільки, скільки Україна будувала п'ять років до цього. Війна

коли не буде такою, якою була раніше, – вона має стати кращою», – вважає очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

ДРАЙВЕРИ ВІДНОВЛЕННЯ

У партії «Слуга Народу» вважають, що євроінтеграція, цифровізація й участь суспільства в ухваленні рішень на всіх рівнях – три глобальних фундаментальних зміни, які вже відбулися в країні та визначають наше майбутнє, зокрема й впливають на процес відбудови та відновлення.

ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНІ ЗМІНИ

За словами очільниці партії «Слуга Народу» Олени Шуляк, прагнення інтегруватися до Європейського Союзу вимагає істотних змін у законодавстві, підходів та стандартів, зокрема в питанні енергоефективності, доступності, безбар'єрності та інклюзії, використанні будівельних матеріалів і технологій. І зараз урядовці та парламентарі, в тому числі й народні депутати від партії «Слуга Народу», посилено працюють над цими змінами.

Так, наприклад, триває реформування житлової по-

Україні діє державна програма доступного кредитування житла «ЄОселя». Іпотечна ставка за цією програмою – 3% для пільговиків: військових, лікарів, учителів і науковців, та 7% – для інших охочих. Втім, голова партії «Слуга Народу» Олена Шуляк вважає, що програма не

атмосферу довіри з боку всіх учасників відбудови.

Найбільш відома серед українців, які постраждали від військової агресії росії, програма «єВідновлення» також не працює без цифрових процесів. Вже більш ніж 680 тисяч українських сімей подали через «Дію» інфор-

«Відновлення – це поступальний, постійний рух уперед. Україна вже ніколи не буде такою, якою була раніше, – вона має стати кращою», – голова партії «Слуга Народу» Олена Шуляк

зовсім задовольняє потреби всіх людей, яким необхідно вирішити житлове питання, і умови «єОселі» треба удосконалити: «Йдеться про зменшення у два рази кредитної ставки по програмі та розміру першого внеску, дозволу кредитувати житло, якому понад 3 роки, а також – будинки в сільській місцевості».

ЦИФРОВІЗАЦІЯ

У партії «Слуга Народу» зазначають, що друга фундаментальна зміна – це цифровізація країни. Наша країна вже використовує передовий досвід електронних інструментів, починаючи від допомоги постраждалим через додаток «Дія» та закінчуючи цифровими рішеннями для оцінки збитків, завданих війною інфраструктурі та майну населення. Тривалий час Україна потерпала від системної корупції у сфері будівництва. І саме переведення в онлайн усіх процесів державного регулювання в цій сфері допомагає забезпечити максимально прозору та успішну відбудову.

Як приклад успішного цифрового інструменту відновлення, в партії «Слуга Народу» наводять систему DREAM, яка забезпечує цифровий маршрут для кожного проекту відбудови, надає можливості для управління та контролю на всіх етапах. Ця система побудована за принципом «усі бачать все», забезпечує доступ до відкритих даних та формує

мацію про пошкоджене або зруйноване житло, було оформлено 8 тисяч житлових сертифікатів, 3 тисячі з яких уже обміняли на нові домівки.

«Сьогодні відновлення України не можливо уявити без «цифри». З часом цифровізація увійде в усі процеси, які пов'язані з плануванням відбудови, з громадськими обговореннями та з процесами прийняття рішень, і взагалі весь процес реалізації проекту від створення до його завершення буде проходити через цифрові інструменти», – вважає голова партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

СУСПІЛЬНА ДОВІРА ТА ВЗАЄМОДІЯ

Як зазначають у партії «Слуга Народу», Україна наочно продемонструвала, що успішна співпраця держави та громадянського суспільства може забезпечити трансформаційні зміни. І влада має запровадити таку систему, яка дасть змогу громадянам і громадам докласти до всіх напрямків відновлення, від низового до найвищого рівнів.

«Уже зараз, щоб процес відновлення був максимально ефективним, понад 200 громад розробляють свої програми комплексного розвитку – оцифровані, покрокові плани дій відновлення, які пройшли обговорення громадянськості», – розповіла очільниця партії «Слуга Народу».

«Відбудова та відновлення України мають здійснюватися за принципом «для людей» – партія «Слуга Народу»

змусила мільйони українців залишити свої домівки, і сьогодні ці люди опинилися в надзвичайно складному становищі. Тому питання відбудови та відновлення України сьогодні є одним із ключових для суспільства та держави. І зараз ми маємо унікальну можливість для створення не лише нової інфраструктури та житлового фонду, а й прогресивного міського середовища з урахуванням сучасних тенденцій і новаторських підходів.

«Відновлення – це не крок назад до того, що було, а поступальний, постійний рух уперед. Україна вже ні-

літики. В Україні понад 600 тис. людей стоять у черзі на отримання квартири, понад 6 млн переселенців, які потребують вирішення житлового питання. Водночас старий Житловий кодекс, розроблений ще 40 років назад, зовсім не відповідає сучасним викликам. Тому законопроект «Про основні засади житлової політики», серед основних принципів якого – забезпечення житлом незахищених верств населення та впровадження механізму соціального житла, – може розв'язати це питання.

Крім того, зазначають у партії «Слуга Народу», в

От сволота!

Як зрадник із Луцька Тимошук допомагає кровопивці-путіну

16 вересня 2024 року колишній футболіст національної збірної України, луцької «Волині» та донецького «Шахтаря» Анатолій Тимошук передав футболку пітерського «Зеніта» зі своїм автографом на аукціон, направлений на допомогу Курській області

Петро ПАС

Повідомляється, що лот був викуплений за 700 тисяч рублів (7500 тисяч доларів). «Футболка у кольорах блокадної стрічки до матчу до Дня пам'яті жертв блокади Ленінграда. Виторговані кошти будуть направлені в

Курську область», – йдеться в описі лоту.

Як відомо, зараз 45-річний українець працює помічником тренера у Санкт-Петербурзькому «Зеніті». Він жодним чином не засудив повномасштабне вторгнення рф на свою Батьківщину. За це Українська асоці-

ація футболу виключила його з реєстру національних збірних і позбавила всіх регалій. Також забрали в Тимошука і звання Почесного громадянина Луцька.

Тим часом колишня дружина Анатолія Тимошука – Надія Навроцька – вважає, що в її екссудженого не було виходу: «У росії система стає все більш неадекватною, і там закручують всім гайки – а-ля сталінські часи... Якщо він буде сидіти тихо, то стане підозрілим для росій-

ських спецслужб. До нього будуть виникати питання, і Толоку треба підтверджувати свою прихильність «руському міру» або втікати. Але як він втече, якщо перевів у росію всі гроші з Німеччини вже після початку війни».

До речі, Надія Навроцька також спростувала інформацію про те, що батько зрадника України Олександр Тимошук служить у територіальній обороні: «Що-що, а Тимошук уміє казки розповідати».

ФОТО ІЗ САЙТУ SPORT.UA

Цю футболку манкурт передав на аукціон, аби зібрати гроші для російської армії.

Герої не вмирають!

Олексій Месь на F-16 відбив ракетну навалу ціною власного життя

Фото із сайту armyinform.com.ua.

«Його звали Олексій Месь, і він був найкращим льотчиком в Україні».

Льотчик, який виконував роль дипломата

Олексій Месь народився 20 жовтня 1993 року в Шепетівці на Хмельниччині. Там навчався в місцевій школі, яку закінчив із золотою медаллю. Згодом було

«Мунфіш» вільно володів англійською – міг на рівних аргументувати потребу в захисті неба.

навчання в Харківському національному університеті Повітряних сил імені Івана Кожедуба. Закінчив університет у 2016 році. Відомо, що Месь і Андрій Пільщиків із позивними «Джус» були однопілотами і разом навчалися в ХНУПСі. І загинули з різницею в 1 рік і 1 день.

...Позивний «Мунфіш» («Ріба-місяць») Месь отримав через один із курйозних випадків, про що чоловік во-

лів не розповідати. Станом на червень 2022 року Месь був командиром ескадрильї українських винищувачів МіГ-29. У свої 29 років мав звання підполковника.

Месь любив передавання Україні винищувачів F-16. Пілоти їздили до США,

спілкувалися з медіа та посадовцями. Він вільно володів англійською – міг на рівних аргументувати потребу в захисті неба. «Мунфіш» став справжнім обличчям кампанії України з лобювання F-16.

Зрештою, «Мунфіш» був одним із восьми перших українських пілотів, які навчалися керувати F-16 восени 2023 року. Про навчання українців на західних вини-

щувачах Месь свого часу розповідав в ефірі національного «Телемарафону»: «Я б порівняв наші літаки, які у нас є на озброєнні, з F-16 – це як перейти з кнопкового телефону на 16-й iPhone».

ОСТАННІЙ БІЙ «РИБИ-МІСЯЦЯ»

26 серпня 2024 року росіяни вкотре завдали масованого ракетно-авіаційного удару. Льотчику Месю на борту F-16 вдалося знищити три крилаті ракети та один ударний БПЛА. Потім із ним зник зв'язок. Причини катастрофи літака F-16, який пілотував Олексій Месь, наразі розслідують.

Поховали воїна 29 серпня. Під час прощання шану полеглому пілоту віддала пара винищувачів МіГ-29 – рідних для Месь МіГів, на яких він починав свою кар'єру пілота. У льотчика залишилися дружина Юлія, донька, мама, батько, сестра.

«Його звали Олексій Месь, і він був найкращим льотчиком в Україні. Він менаджерив цілий проєкт по F-16, він, фактично, заміняв функціонал повітряного аташе, він був дуже смішним чужак і дуже любив свою донечку. Він був відмінником, який хотів бути фізиком-ядерником і захистив наукову роботу в МАН про якусь неймовірну технологію в стоматології», – пригадує офіцера громадська активістка Меланія Подоляк.

ПІСЛЯМОВА

Наказом Головнокомандувача Збройних Сил України підполковнику Олексію Месю присвоєно військове звання полковник посмертно. ■

Завтра зустрінемо разом!

Богдан КОЗУБ, мешканець Луцька, з квітня цього року служить у Збройних Силах України, підполковник:

1. «Волинь» – це насамперед сімейна газета. Зараз передплачувати друковану пресу зовсім «неможливо» серед молоді, а ми завжди виписували саме ваше видання. Щовечора сідали в залі на дивані та читали цікаві новини. Тому «Волинь» – це теплі та приємні асоціації. Це – історія Волинської області, Луцька. Бо 85 літ, упродовж яких вона приходить до своїх шанувальників, – це не маленька дата.

2. Скільки в Луцьку – стільки й читаю ваше видання. А це – вже майже 30 років. Старша дочка колись неодноразово проходила у вас практику, бо навчалася у виші на видавничій справі. Тому з тих пір ми стали ще більш активними вашими читачами.

3. Мабуть, ці спогади пов'язані з кожною статтею, яка присвячена нашій сім'ї. Газета «Волинь» неодноразово писала про нашу родину – нас із дружиною, наших дітей та внуків. Приємно бачити свої інтерв'ю та фото на шпальтах такого поважного видання.

Будучи свого часу на посаді помічника начальника Луцького прикордонного загону, неодноразово організував виїзди представників засобів масової інформації різних видань Луцька на ділянку кордону. Вони були різноманітні – проводили навіть навчальні затримання порушників кордону. І все це знаходило висвітлення на сторінках «Волині».

На сьогодні я проходжу службу у ЗСУ. Від себе особисто та всіх побратимів хочу подякувати за правдиві та теплі статті, підтримку військоволужбовців та їхніх сімей. Слава Україні! Разом до Перемоги! ■

Фото із сайту volyn.com.ua.

Микола ТАРАСЮК, батько Героя Небесної Сотні Івана Тарасюка (с. Залісоче Луцького району):

– Газета «Волинь» викликає довіру до себе, підтримує духовно, розповідає про наших Волинських Героїв, одним словом, вона – моя улюблена. Тому кекаєш вже тої п'ятниці, щоб вечором сісти і почитати її. Можна сказати, що з газетою я – від народження. Ще батьки виписували «Радянську Волинь», а я, як одружився, то вже із 1990-го року самостійно передплачую.

Торік якось забув зі скриньки забрати газету – і хтось її вкрав. Я поштарку «підняв»: вона запевняє, що клала її в скриньку, всіх сусідів перепитав... Дружина Іра каже: «Далася тобі та газета «Волинь», а в мене – душа не на місці, вже ледь до поганих слів не дійшло... Так і не знайшов. Іра каже, що хтось хотів теж почитати. Щоправда, поштарка через кілька днів принесла другу – сказала, що комусь дві поклати. Дружина до мене: «Бач, а ти «бучу» зробив на вулиці через газету». Я-то згодуюсь, хто її потягнув, але не зловив, то мовчу, бо, може, і помиляюся, а гріха на душу брати не хочу. Щоправда, після того з газетою «Волинь» все строго – нікуди вже не пропадає (усміхається). ■

Фото із сайту volyn.com.ua.

Павло ПАЛІЙ, воїн ЗСУ на псевдо «Дід» (с. Топілля Дубенського району Рівненської області):

– Я – родом зі Старого Чорторійська на Маневиччині, то ж скільки себе пам'ятаю, ми виписували ще «Радянську Волинь», а потім – «Волинь». Батько любив її читати, а потім я вже після нього брав. Якщо тато не встиг дочитати, то ховав газету під подушку. У нашій сім'ї завжди чекали, коли поштарка її принесе. А коли на фронті у руки потрапляє «Волинь», то пробиває аж до сліз – здається, ніби побував удома...

Скажу, що дружина зберігає як реліквію той номер, де головний редактор «Волині» писав репортаж про нас із Донеччини і згадав також про котика Сеню, якого ми прихистили на фронті (публікація «Волинським воїнам-«гномам» на передовій допомагають навіть іжаки» за 17 серпня 2022 року. – **Ред.**). Ми ж тоді пообіцяли, що його не покинемо, а заберемо на Волинь. Спочатку взяли із собою котика на Харківщину, куди нас перекинули, а тепер Сеня – вже у Луцьку, на Вишкові, в родині нашого побратима Максима Хом'яка. Тож є хороший привід для нової публікації, як козаки своїх не кидають... ■

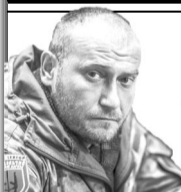

Фото із сайту volyn.com.ua.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Андрій МАРТИНЮК – боєць із села Буяні Луцького району;
Валентин ВОРОШИЛО – боєць із селища Мар'янівка, що на Горохівщині;
Вадим ШИЛАК – боєць із селища Маневичі;
Володимир ТАРАСЮК – боєць із села Залаззя, що на Любешівщині;
Василь МУХА – боєць із села Хощув, що на Любешівщині;
Сергій АБРАМОВИЧ – боєць із села Скулин Ковельського району;
Тарас ДУДКА – боєць із міста Володимир;
В'ячеслав ЛУКАШ – боєць із міста Рожище;
Олександр ШЕВЧУК – боєць із села Дарівка Ковельського району (народився в селі Турічани, що на Турійщині);
Юрій ЧИМЕРИС – боєць із села Лежниця Володимирського району;
Анатолій БУГАЙЧУК – боєць із селища Колки;
Петро ВАКУЛЬЧУК – боєць із села Новокотів Луцького району;
Олександр НИКИТЮК – боєць із міста Володимира;
Сергій САЛІНСЬКИЙ – боєць із міста Ковеля;
Сергій БУГРОВ – боєць із села Рівне, що на Любешівщині;
Богдан ЗМІЄВСЬКИЙ – боєць із села Ольганівка, що на Рожищенщині;
Віктор ГУДЬКО – боєць із селища Любешів;
Сергій ЛЕВЧУК – боєць із села Поничів Володимирського району;
Сергій АКСЬОНОВ – боєць із міста Луцька;
Сергій ВАКУЛИК – боєць із міста Луцька;
Денис АНДРОСЮК – боєць із міста Ковеля;
Володимир ДАРЧИЧ – боєць із села Біхів, що на Любешівщині;
Віталій ДУДКО – боєць із міста Ківерці.

Погляд

Дмитро ЯРОШ, громадсько-політичний діяч, колишній лідер та засновник організації «Правий сектор», командувач Української добровільної армії

Давайте історичний дискурс польсько-українських відносин лишимо історикам!

Хай вони «ламають списи», а ми будемо жити у взаємоповазі та боротися разом зі спільними ворогами

Польща – один із головних союзників України у нашій війні. Поляки довели це не словами й обіцянками, а – справами.

На жаль, політики, які приходять до влади, дуже часто забувають про те, що окрім виборів, є боротьба за виживання держав і націй.

І зараз ситуація – саме така! Бо якщо Сили оборони України не зупинять московську орду, не тільки нам, українцям, буде смерть і рабство, але і Європі буде «гаплик». У першу чергу – дружнім нам країнам Балтії, Молдови, Румунії, Фінляндії та Польщі.

Саме це має бути на першому місці у наших взаємостосунках, саме цей наратив є головним для всіх державних діячів України та Польщі, а не «політика гієни», як дуже влучно висловився колишній міністр закордонних

справ наших союзників.

Закликаю поляків пробачити нам за все зло, яке ми зробили Польщі, як і ми пробачаємо всю лють поляків, яку вони проявляли проти нас, українців, країні сотні років, на нашій українській землі.

Давайте, нарешті, історичний дискурс польсько-українських відносин лишимо історикам!

Хай вони «ламають списи», а ми будемо жити у взаємоповазі та боротися разом зі спільними ворогами.

Бо наше майбутнє, – у військово-політичному альянсі України, Польщі, Литви та декількох інших союзницьких держав.

Тільки разом ми можемо зупинити та розгромити недоімперських нелюдей, тільки разом ми можемо стати потужним суб'єктом геополітики, тільки разом ми можемо зберегти Європу від ворогів зовнішніх та внутрішніх! А їх – безліч...

Хай у наших ворогів пір'я у горлі поросте!

За нашу і вашу свободу!

P.S. За час повномасштабного вторгнення росії в Україну Польща підготувала 45(!) пакетів військової допомоги – близько 400 танків, PT-91-91, T-72, Leopard 2, гаубиці Krab та інше озброєння.

Загальна вартість допомоги Україні – військової, гуманітарної та іншої – становить 3,3% ВВП Польщі – 100 млрд злотих (близько 25 млрд доларів), 12 мільярдів злотих (3 млрд доларів. – **Ред.**) з яких – військова допомога. ■

■ Прямая мова**«Сильна та конкурентна Україна потрібна лише українцям»**

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Кирило САЗОНОВ, журналіст, воїн ЗСУ, про найбільшу потребу воїнів:

«Ніхто не голодний. І з формою все гаразд. Видають необхідне, а хто хоче, може просто докупувати собі із зарплати. Машини ламаються, РЕБів не вистає. Але тут рятують волонтери та небайдужі громадяни з донатами. Головна проблема – люди втомилися, якщо цензурно! Військові гарантують на виснаження насамперед психологічно. І потихеньку сходять з глузду у тій чи іншій формі. Насамперед – бойові. Перегорають».

Потрібні зміни у ситуації з відпочинком військовослужбовців. На мій погляд, найпростіший і найлогічніший компроміс – регулярні обов'язкові відпустки. Кожні три місяці – два тижні відпустки. Без варіантів. Щоб люди відійшли від війни, побули вдома з рідними, їхня психіка зміцніла. Інакше ви втратите нас досить швидко».

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, прокоментував інформацію західної преси про 80 тисяч загиблих українських бійців у війні з росією:

«80 тисяч? Це – брехня. Реальна цифра набагато менша, ніж та, що була опублікована. Значно».

Денис ШМИГАЛЬ, прем'єр-міністр України, про цьогорічні жнива:

«Українські аграрії вже зібрали близько 40 млн тонн нового врожаю. Урожай пшениці цього року становив близько 22 млн тонн. Внутрішнє споживання – близько 6 млн тонн. Тобто Україна зібрала пшениці ледь не вчетверо більше, ніж споживання всередині країни. Це дає змогу нам залишатися гарантом продовольчої безпеки для багатьох країн».

Олексій КУЩ, фінансовий експерт, про Польщу та Україну:

«Україна та Польща – прямі регіональні конкуренти: за трудові ресурси, за інвестиції, за європейські дотації, навіть за ринки збуту товарів... Це не скасовує ситуативної взаємодії двох країн. Але навіть під час війни Польща може блокувати кордон і не пускати українське зерно, порушувати тему Волинської різанини, хоча це зараз явно не на часі. Але Польща відчуває, що Україна багато в чому залежить від її позиції у структурах ЄС і хоче просто «дотиснути». Загалом сильна та конкурентна Україна нікому не потрібна – ні Туреччині, ні Польщі. Вона потрібна лише українцям».

Олексій ГОЛУБУЦЬКИЙ, політолог, про знищення Силами оборони України трьох великих складів боєприпасів ворога на території РФ:

«Знищення Службою складів зберігання ракет, КА-Бів і артилерійських боєприпасів матиме величезний вплив на хід війни. Той спосіб ведення війни, який вибрали росіяни, ставить їх в повну залежність від цих видів зброї. Склади з російськими та північнокорейськими снарядами і ракетами – це фактично найважливіші для росіян об'єкти у тилу. І втрата ворогом стратегічних складів – важливий успіх України».

Олександр ЯБЧАНКА, командир роти «Гонор» окремого механізованого батальйону «Вовки Да Вінчі», про те, скільки триватиме війна:

«Війна не закінчиться ні цієї осені, ні, боюсь, наступної. Ця війна – надовго. Росіяни поставили собі ціль нас знищити. І для нас зараз набагато важливіше зберегти особовий склад, аніж втримати якусь посадку, чи якусь село, чи навіть місто».

Петро ОЛЕЩУК, політолог, про помилкові інтереси США у війні (Вашингтон нібито побоюється повної поразки росії):

«Зараз США з усіх сил намагаються врятувати московську державу «для себе, на майбутнє». Щоб купувати там дешеві ресурси в обмін на товари. Тому це утворення треба рятувати. У тому числі – і ціною тисяч українських життів. Але все одно не врятують. Гниле трухляве тіло імперії завалиться від першого ж серйозного вітру, і тоді всі міжнародні, релігійні та соціальні суперечності вилізуть на поверхню. І ніхто цього монстра не врятує».

Більше того, усі ці зусилля з порятунку монстра лише зроблять його падіння більш руйнівним».**Олександр КАРПЮК, воїн ЗСУ, блогер, про досягнення українців у війні:**

«Через два роки Україна, яка вступала у війну аутсайдером у світі БПЛА, витягує війну вже завдяки їм. І вже РФ копіює наші рішення. У 2014 році наші війська сиділи під артилерійським вогнем САУ, що стояли за кордоном, а сьогодні ми вже «виносимо» їм арсенали, аеродроми й навіть флот. І це все завдяки ентузіастам. Просто тому, що хтось вірив у свої ідеї та впроваджував їх, не дивлячись ні на що».

Роман КОСТЕНКО, народний депутат, секретар комітету з питань оборони, про встановлення чіткого терміну служби для воїнів ЗСУ:

«У мене питання: як ми можемо визначити ці чіткі терміни служби (за які я також виступаю і прописував це у своєму законопроекті про мотивацію), якщо в нас немає ким замінити військових на фронті. Тому тут питання насамперед до проведення мобілізації, мотивації людей. І ті, хто каже, що це – до влади питання, для депутатів – виклик, помиляються – це виклик для всього суспільства. Адже хтось іде в армію і захищає державу, а хтось не хоче туди йти і вважає, що робота буде зроблена замість нього».

Тімоті ШНАЙДЕР, відомий американський історик, про геноцидний характер війни:

«Геноцид – це не тільки вбивство людей, а й ліквідація культури, знищення інституцій, які її представляють. Таким чином росія спалює книжки, викрадає музейні експонати, підриває архіви, бібліотеки та видавництва».

■ Бачили очі, за кого голосували...

45-річний Андрій Одарченко зміг вийти на волю, внісши заставу у 15 мільйонів гривень.

Ще один депутат-«слуга» втік за кордон

Підозрюваний у хабарництві народний депутат України Андрій Одарченко дременув через державний кордон у Закарпатській області поза межами пункту пропуску і без закордонних паспортів, оскільки вони здані

Ольга СОКОЛОВА

Про це заявила прокурор Спеціалізованої антикорупційної прокуратури Єлена Дроботова. За її словами, Одарченко налагодив контакти в Закарпатській області й сам розповідав про

тісні зв'язки з колишнім головою Закарпатської обласної військової адміністрації Віктором Микитою, який наразі обіймає посаду заступника голови Офісу президента.

Як відомо, антикорупційний суд заарештував обраного від партії «Слуга Народу» нардепа Одарченка з альтернативою у 15 млн грн застави. Ці кошти внесли й політик вийшов з-під варті. Його підозрюють у хабарництві, зокрема, у спробі підкупу Мустафи Найєма, ексголови Державного агентства відновлення та розвитку інфраструктури України. В обмін на 50 тисяч доларів депутат просив «сприяти» ви-

діленню держкоштів на відновлення підконтрольного йому об'єкта інфраструктури.

КОМЕНТАРІ

Олексій ГОНЧАРЕНКО, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність»:

«Ви всю країну «закрили», а для своїх – будь ласка, вони завжди вийдуть. Хто наступний? Антикоруційний суд заарештував обраного від партії «Слуга Народу» нардепа Одарченка з альтернативою у 15 млн грн застави. Ці кошти внесли, і політик вийшов з-під варті.»

■ Політична кухня**«За економіку – двійка, за оборону – двійка»**

«У такому вигляді цей бюджет приймати не можна».

Петро Порошенко жорстко розкритикував проєкт Держбюджету-2025

Ольга СОКОЛОВА

П'ятий президент також обурився, що представлення головного фінансового документа країни у стані війни 20 вересня відбувалося у порожній залі Верховної Ради, бо депутати із монобільшості проігнорували засідання парламенту.

«Не вірте, коли вам скажуть, що Верховна Рада зараз дуже напружено працює для розгляду презентації бюджету. Зала – порожня, а представників «Європейської Солідарності» зараз на 25% більше, ніж представників «Слуги народу». Тому що все вирішено не в стінах Верховної Ради», – сказав Порошенко. «Я сьогодні вранці приїхав з фронту і дуже

поспішав. Учора весь день передавав на 30 мільйонів гривень своїх коштів FPV-дрони, засоби РЕБ, «Мавіки». А чому я це передавав? Тому що на фронті їх немає, їх – нуль. І ті, хто абсолютно безглуздо розпорядився гроши-презентації Держбюджету-2025 на Державний дорожній фонд виділяють 43,2 млрд грн. «Але це не все. Бо тут ще є відсотки за кредитами, коли раніше фінансували дорожній фонд, а сьогодні з кишень платників податків вихоплюють і далі фінансують, – зауважив Порошенко. – І не тільки

«Учора весь день передавав на 30 мільйонів гривень своїх коштів FPV-дрони, засоби РЕБ, «Мавіки». А чому я це передавав? Тому що на фронті їх немає, їх – нуль.»

ма платників податків, коштами місцевих бюджетів і не забезпечив війсьکو, виявляється, наступного року їм знову передають, нехай далі крадуть», – обурився Петро Порошенко. Він зазначив, що у

з коштів платників податків, а ще й із коштів воїнів. Бо військовий ПДФО знову перерозподіляють туди, де крадуть. Замість того, щоб виконати нашу вимогу» – Пане міністре, прошу це врахувати та

«Сталася непере-січна подія. Ми втра-тили одного нашого колегу. Пан Одарченко, «Міжфракційне об'єд-нання СІЗО», втік. Тепер у «МФО СІЗО» є підгру-па «Втекли». Там Дми-трук обирався від «Слу-ги Народу». Тепер там Одарченко, обирався від «Слуги Народу»... Ви всю країну «закрили», а для своїх – будь ласка, вони завжди вийдуть. Хто наступний, питаю? Хто з цього нескінчен-ного «МФО СІЗО»? Це – ганьба».

Олег СИМОРОЗ, громадський активіст:

«У мене питання до «слуг народу» та владної верхів-ки, в руках якої вся пра-воохоронна система: а скільки ще має втекти ваших корупціонерів, щоб ви ну хоча б очіль-ника прикордонної служби зняли? Скільки ще має втекти, щоб ви зрозуміли, що застava для топкорупціоне-рів грає проти дер-жави?».

зарахувати ПДФО там, де його військові пла-тять, на рахунок бригад. Вони швидше, ефектив-ніше і без корупції за-куплять необхідне на ці гроші, – звернувся По-рошенко до очільника Міністерства фінансів. – Знайдіть мужність і поверніть цей ганеб-ний документ уряду. Уряду за економіку – двійка, за політику – двійка, за оборону – двійка. В такому вигляді цей бюджет приймати не можна.

ДО РЕЧІ

Як відомо, 13 ве-ресня уряд затвердив проєкт Державного бюджету України на 2025 рік, а наступного дня подав його до Вер-ховної Ради. У 2025 році Кабінет міністрів очікує, що ВВП України зросте на 2,7% (у 2024 році очі-кується зростання на 3,5%). Інфляція у 2025 році становитиме 9,5% (7,9% цьогоріч), а се-редня зарплата зросте з 20581 грн до 24389 грн на місяць. При цьому безробіття скоротиться з 18,2% до 17,7%.

Згідно з документом, доходи бюджету стано-влятимуть 2 трлн 336 млрд гривень. Видатки – 3 трлн 938 млрд грн, дефіцит – 1 трлн 640 млрд гривень, який по-криватимуть здебіль-шого коштом міжна-родної допомоги. ■

Герої не вмирають!

Валерій Залужний – про друга з Волині: «Дякую, що був у моєму житті. Завжди»

Полковник Александр Никитюк загинув від удару ракети С-300

Юрій ЖУК

У ніч на 20 вересня внаслідок російського обстрілу міста Добропілля на Донеччині загинув колишній радник Валерія Залужного та полковник ЗСУ 56-літній Александр Никитюк. Разом із ним під час цього удару полегло також двоє побратимів.

У міській раді Володимир, де Александр Никитюк раніше служив правоохоронцем, розповіли, що він почав працювати у Володимирському відділі внутрішніх справ ще у 1991 році, де обіймав посади у карному розшуку. Згодом його призначили начальником відділу, яким він пропрацював шість років.

Олександр Никитюк також був заступником начальника управління МВС у Волинській і Херсонській областях. Після початку війни служив радником Валерія Залужного та у Військовій службі правопорядку.

На загибель свого друга дуже трепетно відгукнувся ексголівкомандувач ЗСУ, а нині – над-

Олександр Никитюк (1968-2024)

«Після початку війни Александр Никитюк служив радником Валерія Залужного та у Військовій службі правопорядку».

звичайний і повноважний посол України у Великій Британії – Валерій Залужний. Він висловив вдяч-

ніти Никитюк Александр Євгенович. Спочивай з миром. Дякую, що був у моєму житті. Завжди. Дя-

«Вчіться, а ми зробимо усе, щоб над вашими головами було мирне небо».

ність за присутність Никитюка в його житті.

«Сьогодні від ворожої ракети загинув полковник Збройних Сил Укра-

кую, що пішов до ... Ти був справжній. Самий справжній із справжніх (цитуюмо дослівно. – Ред.). Вибаচ мене. Я не міг по-іншо-

му», – написав Валерій Залужний.

«Усе своє професійне життя він був на сторожі правопорядку, працював у різних відділах і на різних посадах у поліції у Володимирі, Нововолинську, Херсоні. Коли розпочалася повномасштабна війна, він не міг лишатися вдома «пенсіонером», бо прийшов ворог, і його знання та навички були потрібні країні... Останні 24 роки, після смерті тата, Саша змінив його нам із сестрою. Завжди страхував і радив, завжди був поряд, коли потрібно», – написала на своїй сторінці у фейсбуці племінниця Героя, Наталія Гошилик.

Вона також розповіла пронизливий спогад зі свого дитинства, пов'язаний із дядьком.

«Коли я йшла у перший клас, Саша служив у армії, і, щоб привітати мене, він прислав лист-малюнок зі словами, які я досі пам'ятаю: «Вчіться, а ми зробимо усе, щоб над вашими головами було мирне небо». Вічна пам'ять і вдячність за наближення мирного неба, дорогий наш», – написала Наталія.

Герою було 56 років. Вдома на нього чекали дружина та двоє синів. ■

Погляд

Алла ЛІСОВА, редакторка відділу економіки газети «Волинь»

Україна житиме, а в ній – і газета «Волинь»

Для мене цьогорічний вересень є знаковим. Появляю дату відзначають моя мама і рідна газета «Волинь». Обом – по 85! Перша – дала життя, друга наповнила його цікавими подіями й сенсом

Пригадую засніжений морозний грудень 1999 року. Тоді, перед Новим роком, якраз поверталася з Києва, де в Міністерстві енергетики й вугільної промисловості отримала диплом і цінний подарунок за краще висвітлення шахтарських проблем у пресі. Вручав відзнаки тодішній міністр Сергій Тулуб. Було хвилююче! А тут ще напередодні потелефонували з «Волині» й повідомили, щоб терміново приїхала в редакцію. Рано-вранці, відразу з поїзда, захожду в кабінет тодішнього, на жаль, вже покійного головного редактора Степана Дорофійовича Сачука. Після десятихвилинної розмови він запитав: «Так тебе приймати на роботу власкором ще цього року чи вже з наступного?» – «Звичайно, зараз. Бо 2000-й – високосний», – відповіла, на що редактор засміявся.

У мене відразу вирости крила. Адже тоді потрапити в колектив найвпливовішого й найтиражнішого видання не лише нашого краю, а й України, було складно, а то й нереально. Правда, я вже для цього мала добру основу: під час навчання в університеті тричі влітку проходила практику у «Волині», багато туди дописувала. А отримавши диплом, з легкої руки головного редактора, світлої пам'яті Полікарпа Гервасійовича Шафети, була прийнята на роботу літредактором. Та недовго попрацювала. Тодішні

чиновники з обкому партії, які контролювали всю ідеологічну роботу й в тому числі газети й журналістів, наказали їхати ... в Турійську районку.

І в цьому виданні й пізніше в Горохівській районній та Нововолинській міській газетах було гарно працювати. Там набула досвіду спілкування з різними людьми, оперативності в написанні матеріалів, відстоюванні своєї точки зору, коли опоненти, яким не завжди подобалося надруковане в газеті, погрожували сходами. І через 13 років я знову повернулася в омріяну «Волинь», де почався найпродуктивніший, найповноцінніший, найзахоплюючий період у моїй журналістській біографії. Там пройшла справжню школу журналістики, вимогливими викладачами якої були маститі журналісти Святослав Крещук, Володимир Лис, Олександр Нагорний, Валентина Штинько, Катерина Зубчук, Галина Світлівська, Петро Боярчук, Ярослав Гаврилюк, Анастасія Філатенко... Зрештою, кожен, хто творив газету «Волинь», – непересічна, творча особистість, в кожного було чого повчитися.

«Зараз розпочинається передплатна кампанія, тож сподіваємося, що ви знову передплатите нас – і наступний рік ми зустрінемо разом».

Працювати в такому колективі було приємно, але разом з тим непросто. Розуміла ж, що досягнути такої високої планки в майстерності, яка виставлена тут, – це по десять разів перечитувати написаний матеріал, стільки ж разів його переписувати (тоді ж комп'ютерів ще не було, тексти спочатку писали вручну, а потім набирали на друкарській машинці), ночами думати над заголовком і над головним задумом. Тут я вчилася по-новому підбирати факти, правильно розставляти акценти й робити ненав'язливі для читача висновки в публікаціях.

Журналістика подарувала безліч незабутніх зустрічей з унікальними людьми – від Юлії Тимошенко, Віктора Ющенка, Михайла Саакашвілі до Нововолинської майстрині Любові Мохнюк, яка для цих політиків у подарунок вишила сорочки (згодом, після інсульту, – навіть однією рукою), до волинського соловейка Александра Каліщука, володимирського краєзнавця Ярослава Царука, активіста Гельсінської спілки з села Верба Дмитра Себія і багатьох інших.

З 2012 року почався новий, не менш насичений і цікавий період, відколи колектив очолив Александр Згоранець. До речі, він разом зі своїм товаришем-колегою Василем Уліцьким до приходу у «Волинь» (цьогоріч у них, як і в мене – це вже 25(!) років) були чи найвідомішими журналістами Волині. Їхніми матеріалами зачитувалися, їх досі бережуть в своїх архівах вдячні читачі. Александр Згоранець зумів так побудувати роботу, що колектив не лише продовжував робити газету (ще почали виходити «Цікава газета», «Так ніхто не кохав», «Читанка»), а й організував дозвілля. Ми об'їздили старовинні замки, духовні святині, унікальні музеї й визначні місця України: Львів, Кам'янець-Подільський, Хотин, Чернівці, Ужгород, Мукачево, Канів... Було чимало нових відкриттів і неймовірних вражень!

Та з початком повномасштабного вторгнення росії на нашу землю наставали надскладні часи для України та періодичних видань. Але наш колектив завдяки вашій вірі у нас, дорогі читачі, тримається. Сподіваємося на підтримку і надалі. Зараз розпочинається передплатна кампанія, тож сподіваємося, що ви знову передплатите нас – і наступний рік ми зустрінемо разом. А в ньому і таку довгождану Перемогу. Знаю, що ці слова читають наші земляки на фронті, адже газета «Волинь», дякуючи нашим неймовірним друзям (їхній список друкуємо щотижня), потрапляє на передову. Тож нехай Вас береже Бог. А Ви – Україну. Завдяки Вам Україна буде, Україна житиме, а в ній – і газета «Волинь»! ■

Завтра зустрінемо разом!

Галина ШАФЕТА, мешканка Луцька, вчителька-пенсіонерка, дружина колишнього редактора газети «Волинь» Полікарпа Шафети:

1. Ніде правди діти: газет сьогодні випускують небагато, отже і читають мало. Замінили їх комп'ютери, мобільні телефони, «фейсбуки»... А шкода. Я ж із хвилюванням щосереді чекаю мою улюблену газету «Волинь». Вона розкаже й покаже, чим живе наш край, уся наша країна. Для мене – це вже як розсудливий і добрий друг, з яким є про що поговорити. На жаль, сьогодні новини в нього – часто невеселі: хтось закриває своїм тілом земляка, а хтось перепливає Тису втікає через Європу в білорусь. Для останніх і мінні поля – не перешкода. Розгортаючи газету, я найперше перечитую прізвища в рубриці «У боях за Україну полегли мужні сини Волині» і запитую сама себе: «Скільки ще горя принесе нам ця кривава путінська війна?».

2. Із газетою «Волинь», а тоді ще – «Радянська Волинь», я стільки, скільки себе пам'ятаю. І щиро дякую нинішньому головному редактору Олександру Згоранцю, що завдяки його турботі маю можливість читати улюблену газету й сьогодні.

3. А спогад у мене – уже вічний, як та туя, що росте недалеко від мого вікна й нагадує мені про мого чоловіка – Полікарпа. А біля неї, на стіні будинку, в якому живе наша сім'я, – меморіальна дошка колишньому редактору «Волині» Полікарпу Гервасійовичу Шафеті. У день журналістських свят тут людно.

Хтось ще пам'ятає його, покладає до неї квіти і ділиться спогадами. Іноді зупиняються і просто переходять. 85-річний ювілей був би і для нього святом, бо ж прийшов у цю газету відразу після закінчення факультету журналістики Львівського університету й працював тут до останнього свого дня. ■

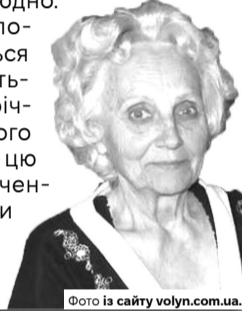

Фото із сайту volyn.com.ua

Тарас ЩЕРБЛЮК, депутат Волинської обласної ради, директор із виробництва ПП «Макс Ком»:

– Які асоціації викликає у мене «Волинь»? Батьківщина! Це можна уявити Волинський край без цієї газети? Вона – його душа: цікава, багатогранна, неповторна, єдина в своїй іпостасі бути улюбленицею. Видання живе людьми, долями, всіма подіями, важливими для України, від нього завжди чекаєш свіжого, цікавого, як ні в кого.

Читати «Волинь» не перестає кризу роки бути престижним. До неї, як до всього доброго й потрібного, швидко зникаєш. У її редакцію люди завжди йдуть «за правдою».

З газетою «Волинь» я змалку. Передплатувати це видання – то вже гарна традиція всієї нашої родини. З нею в роках десятиків років поспіль бачу в отчому домі батьків – Василя Васильовича і Євгенію Василівну. Відколи у свій переїхали, не уявляємо світлиці без нашої «Волині».

Звісно, найцікавішими є статті про життя в рідній громаді, нове в інших районах.

А спогади? Вони завжди яскраві, коли зустрічаюся з журналістами видання. Люблю ваші питання, які мимоволі вимагають відвертості, самокритичності й просто людяності та щирості. ■

Фото із сайту volyn.com.ua

Пульс тижня

Стріляв по житловому будинку сусіда

Інцидент трапився 22 вересня у селі Стобихівка Камінь-Каширського району

Олена ВОЛИНЕЦЬ

33-річний заявник повідомив, що його сусід з невідомих причин зробив кілька пострілів по його житловому будинку. Мотиви цих хуліганських дій – невідомі. Внаслідок цього ніхто, на щастя, не постраждав.

На місці працювала слідчо-оперативна група поліції, правоохоронці зібрали усі докази. Згодом встановили місцезнаходження фігуранта, який і стріляв. Його затримали. Наступного дня поліцейські виявили і рушницю, яка не була зареєстрована в законному порядку. Її вилучили.

А зловмиснику загрожує від 3 – до 7 років ув'язнення. Триває слідство. ■

■ Завтра зустрінемо разом!

Анатолій НИКОНЮК, заслужений працівник сільського господарства України, депутат Волинської обласної ради, почесний громадянин Луцького району, засновник і багаторічний керівник ТзОВ «Городище»:

– «Волинь» правду пише, тому асоціації під час і після читання її – зазвичай позитивні. В усі роки вона вирізняється власною позицією, думкою, баченням. Не працює на угоду керівництву і не залежить від влади.

Протягом 85 років на перших шпальтах видання – прості люди, життя села, проблеми районів, громад – і це приємно впадає у вічі.

Нині її головні герої – хлопці з усіх фронтів, їхні долі, радощі й проблеми їхніх родин. «Волинь» по-материнськи пише про живих героїв й горює за загиблими.

Я з газетою ... споконвіку. А якщо серйозно, то традицію передплачувати це видання успадкував від своїх батьків. До газети звикла і моя хата, і душа. Шаную силу слова. Досі пам'ятаю на першій сторінці в 1990-х роках змістовність, доречність, вагомість статті Леоніда Лагановського «Новатор перебудови» про те, як нелегко та важливо тоді було реорганізувати наше господарство.

Словом, на сторінках газети стільки рубрик, що «своїє» не знайде лише неграмотний чи лінивий. Бувало, що в юності, як служив в армії й був секретарем комсомольської організації, мав готувати дописи в газету. Отоді я сміливо чи ні написав свою першу статтю у «Волинь» під рубрикою «Так служать наші земляки». Імениті журналісти казали, що в мене то непогано виходило, однак моя доля така – до поля! ■

Фото із сайту volyn.com.ua.

Євгенія ХАРКІВ, дружина легендарного волинського воїна-«Урагана» Михайла Харківа (на жаль, він уже у засвітах), авторка фільму «Я вірю, що закінчиться війна», знятого журналістами газети «Волинь», волонтерка:

– «Волинь» асоціюється для мене з усіма людьми мого краю, з його природою, звичаями, традиціями і з піснею «Волинь моя». Завше перечитую кожен номер – від першої до останньої сторінки, бо це цікаво, і вже, як невід'ємна від мене захоплююча звичка. Пам'ятаю ж газету стільки, скільки й найдорожче: рідну хату, батьків, своє дитинство, юність і зрілість.

Мій тато дуже любив читати. Преса завжди була в нашій світлиці на чільному місці, а «Волинь» лежала зверху всіх газет і журналів.

Багато років поспіль не лише поважаю творчу працю цього видання, а й дорожу дружбаю з його журналістами. Завдяки їм я здійснила свою мрію про фільм «Я вірю, що закінчиться війна». Зйомки цієї стрічки – то і є найяскравіші особисті спогади, які пов'язують мене з газетою «Волинь». Було багато поїздок у села Горохівщини, зустрічей із захисниками, спілкування з їхніми сім'ями та родинами. Творилося напролюд легко, бо працювали журналісти-професіонали й просто доброзичливі, порядні люди.

За вдачею я – оптимістка, тому мені дуже до душі життєрадісність «Волині», її працівників, хист знаходити позитив, сміливість виводити на чисту воду брехунів, влучна критика. Всі поради – до ладу й... дотепний гумор. Та коли в моїй оселі сталася біда, мої друзі з «Волині» першими були поруч із нашою родиною.

Так є вже багато років поспіль. Вдячна долі за це! ■

Фото із сайту volyn.com.ua.

Олеся КОВАЛЬЧУК, заслужений вчитель України, громадська діячка, наша багаторічна авторка:

1. Це – надійне джерело інформації суспільно-політичного характеру. Постійно є тенденція до оновлення видання, креатив.

Яскраві особистості головних редакторів – Якова Чернявського, Полікарпа Шафети, Степана Сачука, Олександра Згоранця, а також – авторів: Василя Уліцького (інформатора №1), Валентини Штинько, Галини Світліковської, Тамари Трофимчук, Володимира Лиса, Лариси Занюк, Сергія Наумука, Катерини Зубчук, Анастасії Філатенко та інших.

2. Із газетою «Волинь» я – з часів свого студентства в Луцьку – добру копу літ.

3. Серед особливо пам'ятних спогадів – успішна участь 1981 року в обговоренні книги Олесь Гончара «Твоя зоря». Також – відзначення (2014-го) мого скромного публіцистичного доробку премією імені Полікарпа Шафети.

Сучасному колективу – спасибі за актуальність видання. ■

Фото із сайту volyn.com.ua.

■ Резонанс

На вимогу пред'явити документи – чинили опір

На період дії воєнного стану, згідно із ст. 32 Закону України «Про Національну поліцію», поліцейський має право вимагати в особи чоловічої статі віком від 18 до 60 років пред'явити військово-обліковий документ разом з документом, що посвідчує особу, у спосіб, який дає можливість прочитати та зафіксувати дані, що містяться в документах

Чоловіки віком від 18 до 60 років зобов'язані при собі мати документи.

Соломія МУЗИЧКО

Нещодавно, поліцейські Луцького РУП спільно із військовослужбовцями РТЦК та СП у місті Луцьку на вулиці Кліма Савура зупинили чоловіка для перевірки документів та звірки військово-облікових даних.

Під час спілкування 22-річний лучанин в категоричній формі відмовлявся надати документи, що посвідчують особу, намагався втекти, штовхався, не виконуючи законної вимоги працівників поліції. Правопорушника затримали та доставили в Луцьке районне управління поліції для встановлення особи. За скоєння

правопорушення на фігуранта склали адміністративні протоколи про затримання та за ст. 185 (Злісна непокоря законному розпорядженню або вимозі поліцейського, члена громад-

безпека в рамках призначеного службового розслідування перевіряють дії працівника поліції щодо ймовірного підвищення службових повноважень поліцейського під час

« **18 травня в Україні набув чинності закон про мобілізацію, згідно з яким чоловіки віком 18 – 60 років до 16 липня 2024 року мали оновити свої військово-облікові дані.** »

ського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, військовослужбовця) КУпАП.

Водночас, управління головної інспекції та дотримання прав людини, внутрішня

затримання місцевого мешканця. Згодом у Нацполіції опублікували відео з бодікамер правоохоронців, які затримували молодика. Наразі ДБР проводить розслідування кримінального провадження

■ Пульс тижня

Лучанин продавав неіснуючі автівки

22-річний молодик налагодив цілу схему одурювання співгромадян: брав частину коштів наперед за різні послуги, а потім не виконував домовленостей

Соломія МУЗИЧКО

До поліції надійшла заява громадянина, який звернувся з тим, що став жертвою шахрая. Зловмисник розмістив на одній з платформ завідомо неправдиве повідомлення про послуги, пов'язані з транспортними засобами. У подальшому потерпілий надіслав йому частину коштів нібито за послуги з підбору, придбання та привезення авто в Україну з-за кордону. Підозрюваний навіть надіслав потерпілому документи, які мали б свідчити про його законну діяльність, однак вони виявились фіктивними. Звісно, ні грошей назад, ні авто чоловік не отримав, ставши жертвою шахрайства. Під час проведення комплексу слідчих дій поліцейські встановили ще понад десять потерпілих, яких «розвели» за аналогічною схемою.

Наразі слідчі Луцького РУП вже оголосили зловмисникові про підозру за двома статтями Кримінального Кодексу: йдеться про шахрайства (ст. 190) та підроблення документів (ст. 358) ККУ. ■

Водій загинув на місці від удару струмом

До служби порятунку надійшло повідомлення про пожежу вантажного автомобіля у селі Промінь Боратинської громади Луцького району

Любомира НАТИНКА

До місця події направили вогнеборців 2-ї ДПРЧ міста Луцька.

По прибутті рятувальників було з'ясовано, що водій вивантажував щєбінь із автомобіля та зачепив лінію електропередач, через що загорілись задні шини вантажівки. Керманіч помітив пожежу і вирішив з'ясувати причину. Як тільки чоловік покинув кабінку транспортного засобу і ступив на землю, – отримав удар струмом. На жаль, врятувати його життя не вдалося. Він загинув на місці події. ■

Хильнув оковитої і пішов троцяти могили

Прокурори Луцької окружної прокуратури скерували до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні про вчинення 35-річним жителем села Колпитів Луцького району наруги над могилами (ч.1 ст. 297 КК України)

Любомира НАТИНКА

З даними слідства, нетверезий чоловік пошкодив 5 надмогильних плит на кладовищі у селі Борочиче Луцького району. Як стало відомо, на розгляді в суді перебуває ще один обвинувальний акт у кримінальному провадженні про вчинення ним крадіжок. За наругу над могилами санкцією ч.1 ст. 297 ККУ передбачене покарання до 3 років позбавлення волі. ■

Першого жовтня 70-річчя на своїй життєвій дорозі зустріне колишній дільничний інспектор Горохівського РВ УМВС України у Волинській області, капітан міліції Валерій БЕЙЧУК (на фото).

Шановний Валерію Степановичу!

Вітаємо!

Адресуємо Вам щирі вітання з цією поважною датою! У спогадах про міліцейське життя ви – оптиміст, хороший колега, чоловік, який шанує кожне добропорядне товариство із дотепним гумором і життєрадісною вдачею. Про те, що шанували честь бути офіцером, засвідчили зірки на міліцейських погонах, а про почуття товарищескості – ваша присутність у «Ветерані». Дякуємо, що ви з нами!

Ми бажаємо вам міцного-міцного здоров'я і Божої любові, здійснення всіх планів.

Радості – родині і миру – рідній Україні. Нехай у вашій світлиці в багатолітті будуть злагода й достаток. З роси і води Вам, ювіляре!

Щиро та з повагою – голова Горохівської районної організації пенсіонерів МВС України «Ветеран», підполковник міліції Ігор БОГОНОС і всі «ветеранівці».

■ Незламні

«Всупереч усім теоріям лікарів, я вірю, що стану на ноги»

Сьогодні ветеран війни з росією, 38-річний Сергій Гордієвич із села Бужанка Володимирського району, ще пересувається на інвалідному візку. Дається взнаки поранення, отримане під час визволення Харківщини від рашистів. Він – усміхнений, інтелігентний у спілкуванні, максимально старається все робити сам. І вірить, що невдовзі забуде про свої травми

Алла ЛІСОВА, Ігор ЛІСОВИЙ

Поруч захисника – найбільш його любові у житті.

Фронтальна фотографія Сергія Гордієвича.

таке реальний страх, коли на тебе пре танк – і все відбувається дуже швидко: постріл, приліт, а в тебе в руках – лише автомат.

Виручили тоді контрактики із сусідньої роти – вправно його розстріляли із гранатометів. А через кілька днів під час зачистки отримав поранення. Товариші й медики, які були біля мене, сказали триматися. Я періодично втрачав свідомість, і вже коли відкрив очі, то виявилось, що вже – у госпіталі в Харкові.

– Чотири дні стали віршальними, коли я був без свідомості, – нелегко навіть у думках повертатися в ці важкі дні. – Далі – госпіталі у Полтаві, Львові, операції, лікування – і завжди поруч зі мною була дружина, родина.

– Перед виходом на бойові операції, – приєднується до розмови дружина Тетяна, – Сергій телефонував і повідомляв, коли вийде на зв'язок. Минуло два дні – нема дзвінка, у серце закралася недобрі відчуття. Через трохи дочка його побратима через мережу «Фейсбук» сповістила, що Сергій – поранений і сказала, де його шукати. Знайшла.

– Сергію, яким є життя до поранення і після?..

– У мене сильна віра в те, що стану на ноги. У львівському госпіталі при виписці лікарі говорили, що теоретично це – можливо. Я ж усі сили направляю, щоб реалізувати це практично й стати на ноги. Звичайно, відчуваю біль у спині, по тілу бігають мурашки. Коли в грудні 2022 року вже прибув додому, була певна депресія.

Але з лютого 2023 року закрутилося «колесо» приємних подій, і не полишає до сьогодні: колектив коледжу запропонував свою підтримку, тут почав працювати. Разом із родиною всіма силами стараємося закінчити будинок.

Дружина зареєструвала мене для участі в Іграх нескорених, які відбуваються у Канаді. Ми вже побували в Києві на відборі. Отримав повідомлення, що буду брати в них участь наступного року. Тільки треба освоїти вже зимові види спорту. Цілеспрямовано тренуюся, постійно на зв'язку з тренером.

– У мене – неймовірний зять. Мужня, сильна людина, – мовить про Сергія тесть Світлана Василюк, директорка Бужанківського ліцею, організаторка потужного волонтерського центру. – І ми впевнені, що ось-ось наш Сергій таки стане на ноги, – додає дружина.

І ми тримаємо за тебе кулаки, Захиснику! Нехай здійсниться ця його мрія! ■

фах педагога, але про футбол не забував – виступав у складі команди вищу, на чемпіонаті Львівщини.

Після закінчення навчання викладав фізичну культуру в коледжі. Він із приємністю згадує ті моменти, коли студенти через кілька занять вже освоювали баскетбольні та волейбольні прийоми у поведженні з м'ячем...

Зведення будинку змусило вдатися до заробітків за кордоном, згодом – вже в Україні.

– А війна де застала?

– У недалекому від нас Львові. Вранці збирався на роботу, глянув у інтернет – бачу, щось не те. Тоді телефонує дружина і мовить, що – почалося, а через декілька хвилин товариш із Луцька повідомив, що місто вже обстріляли.

Через блокпости доїхав додому, два тижні чергував на них, але відчув, що це – не моє. Я ж проходив строкову службу у полку спецпризначення. Сказав дружині, що беру ранець і йду у військомат – разом із нею приїхали туди.

Мене відправили додому, сказавши, що потрібні артилеристи, а не розвідники. Якось аж образливо стало,

«У першому бою – втратив вірного побратима. Відтягнув його у безпечне місце після поранення, почав надавати допомогу, але...»

хоча відразу й сказали, щоб не розслаблявся, бо вже можуть ввечері зателефонувати і покликати.

Так і трапилося через два дні: пройшов кількахвилинне медобстеження, посадка в автобуси і – дорога на Яворівський полігон. Ось так розпочалася його реальна війна.

НАЙСТРАШНІШЕ НА ВІЙНІ – ВТРАЧАТИ ПОБРАТИМІВ

Учась у бойових діях 2022 року Сергій, здається, пам'ятає щохвилино, якщо не враховувати обстрілу, під який потрапив на третій день після прибуття на полігон на Львівщині. Далі – екі-

пування, дорога у Дніпро, як мовлять військові, розсорткування по підрозділах.

– Охтирка, Тростянець на Сумщині – там не було бойового зіткнення з ворогом. Подих війни відчули під Харковом, коли нас передислокували у район житлового масиву Салтівка, – розповів далі, – який у перші дні вже зазнав ворожих обстрілів і руйнувань.

Ми почали вперто й цілеспрямовано відбивати нашу територію: село за селом, зачищали кожен будинок. Війна є війна: планується одне, а так виходить, що наступного дня – вже по-іншому, бо артилерія не спрацювала, ворог отримав підкріплення, доводиться маневрувати, чекати допомоги.

– Пам'ятаєте свій перший бій?

– Ніколи не забуду цей чорний день, бо тоді – у першому бою – втратив вірного побратима. Відтягнув його у безпечне місце після поранення, почав надавати допомогу, але...

Пригадую, як перший раз взяли полонених: 15 хвилин перемовин – і всім чоловік опустили зброю. Чомусь запам'яталися наступні по-

лонені – 18 чоловік: ми їх оточили в бункері, вони довго роздумували, аж на ранок здалися, а перед тим ще в нас гранати шпурляли. Виявилось, що це так звані «денеєрівці». Знаєте, є бідні люди, є – за межею бідності, а цих важко охарактеризувати, хто вони такі: один за метр нічого не бачить, четверо – чи то підлітки, чи якісь хворі, решта – також незрозумілі. Так чекали «руського міра», так жили при ньому, що й втратили людську подобу...

ВИСТУПАТИМЕ НА ІГРАХ НЕСКОРЕНИХ

Під час боїв на Харківщині вперше в житті відчув, що

■ Завтра зустрінемо разом!

Олександр КАЛІЩУК, 92 роки, волинський музикант, заслужений працівник культури України, почесний громадянин міста Нововолинська:

1. Мені – однаково рідні і наш Волинський край, і газета «Волинь». Вони, як єдине ціле. Певно, навіть самі журналісти, які творять цю газету, не знають, що вона – найкраща в світі.

2. Із газетою «Волинь» я – із 1959 року, коли після багатьох поневірянь і переїздів прибув у Нововолинськ.

3. Без цього видання я вже не уявляю повноцінного життя. Як не прочитав якогось номера, ніби чогось не вистачає. Звісно, приємно було, коли на сторінках друкували матеріали про мене. Інколи навіть колись несподівано. Як ось один із недавніх, коли я в пориві емоцій написав вірш у пам'ять про Ірину Фаріон. А років кілька тому про один із моїх ювілейних вечорів-концертів, «Волинь» написала найпершою – тепло й зворушливо. Газету доставили із запізненням, то про це мені спочатку повідомила дочка Наталія, яка живе й працює у Львові. Буває, що про Героїв, українських патріотів чи просто талановитих людей, які жили або живуть поруч, дізнаєшся зі сторінок «Волині».

Щиро вітаю колектив і дякую за вашу невтомну, таку потрібну для усіх нас працю!

Вікторія БУБЕЛА, директорка Нововолинського олійного заводу:

1. Це – видання, яке я дуже люблю і надзвичайно поважаю, викликає тільки позитивні емоції. Це мені передалося в спадок від батька, Василя Олександровича, який «Волинь» перечитував від заголовка на першій сторінці до крайнього рядка на останній. Всю подану інформацію сприймав як істину в останній інстанції. Завжди казав: «Якщо «Волинь» написала, то це – чиста правда». Зізнаюся, що це – єдине з обласних видань, яке я читаю і якому довіряю, бо знаю, що газету роблять справжні професіонали.

2. Із «Волинню» я – вже 58 років! Скільки себе пам'ятаю, вона завжди була в нашій хаті на Ківерцівщині. Батьки в обов'язковому порядку передплатували «Волинь», «Сільські вісті» і «Освіту».

3. Щоразу знаходжу в газеті матеріал, який бере за душу. В першу чергу, шукаю очима й перчитую публікації Олександра Згоранця, Катерини Зубчук, Алли Лісової. Ніколи не обминаю «Редакційного щоденника». У нинішній непростий час журналісти газети навіть гумор вміють вдало використати. Якось, читаючи вітання одному поважному чоловіку, я все сприйняла за чисту монету, навіть стривожилася, куди пропала людина. А потім довго сміялася... з себе.

Дякую вам за творчість і правдивість Слова, шановні «волиняни»! ■

■ У номер!

Утекти через Західний Буг молодикам не вдалося

Прикордонники Волинського загону припинили спробу незаконного перетинання українсько-польського кордону

Любов ВОЛИНЮК

Днями прикордонний наряд відділу «Рівне», патрулюючи ділянку, виявив неподалік держрубежу трьох осіб.

Під час перевірки правоохоронці з'ясували, що ці громадяни мали намір незаконно перетнути кордон.

До протиправної подорожі молодики завчасно підготувалися, укомплектувавши наплічники необхідними речами: мотузками, інструментом для подолання інженерних перешкод, змінним одягом та взуттям тощо.

Правопорушниками виявилися 20-річний мешканець Запоріжжя, 21-річний киянин та 24-річний житель Харкова.

Затриманих доставили до прикордонного підрозділу для складання адміністративних документів за ст. 204-1 КУпАП «Незаконне перетинання або спроба незаконного перетинання державного кордону України». Рішення у цій справі ухвалить суд. ■

■ Завтра зустрінемо разом!

Андрій БОНДАРЧУК – депутат 1-го скликання Верховної Ради України, Почесний громадянин Волині, міста Луцька й свого рідного села Сереховичі на Старовижівщині:

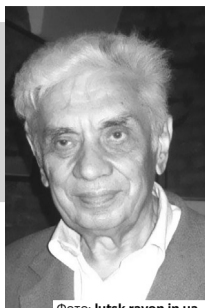

ФОТО: lutsk.rayon.in.ua.

1. Для мене це – дуже цікаве питання, бо ж ми – майже ровесники: я – трохи старший. У часовому, подієвому вимірах ми росли паралельно. Дожили до ювілею й живемо, скільки Бог зазначив... На цьому наші паралелі закінчуються. З роками людина старіє, втрачає здоров'я. А от газета – що номер, то свіжа, багатогранна, потрібна людям. І якого б віку люди не творили її, головне, що вони – допитливі, патріотичні душою. То, думаю, що ювілярка буде ще довго потрібною людям. Важко уявити – світ побачив 16885 примірників. На них виховувалося майже три покоління. Це – неймовірний літопис історії.

2. Важко й порахувати. Мабуть, відколи у сільській бібліотеці, будучи школярем, став її читати. Для мене «Волинь» – такий авторитет, вище якого не було. Тож і засіялася мрія стати журналістом. І хоч вимушено (колгоспне безгрошів'я дало себе знати) почав трудове життя не з цієї професії, а все одно згодом закінчив факультет журналістики. Працював у районках, а потім п'ять років – у на той час ще «Радянській Волині». Це була школа журналістської майстерності. Згодом віддав п'ятнадцять років «Правді України», будучи її власним кореспондентом. Журналістика привела мене в політику – люди повірили сміливому, чесному слову, і на виборах 1990 року виборці Горохівського виборчого округу обрали мене народним депутатом. У парламенті я був єдиним корінним волинянином, який став учасником проголошення Незалежності України. А передплатником «Волині» я є, здається, з 1960 року – й дотепер.

3. Це – реальна зустріч із корифеями журналістики, з якими раніше зустрічався лише на шпальтах газети, – Полікарпом Шафетою, Юрієм Троцем, Степаном Сачуком, Петром Марценюком. У газеті я завідував відділом сільського господарства. Спогадів багато. От тільки два – цілком асиметричних. На початку моєї роботи редактор відзначив дві мої публікації під час «літучки». А через тиждень я і Петро Марценюк як чергові по випуску видали газету... минулим роком. Ну, був, звичайно, «грим і блискавка». Що ж, всяке буває в редакційному житті. ■

■ Пульс тижня**У Ковелі – найкраща школа на Волині**

Освітній портал Education.ua сформував новий рейтинг шкіл України на основі офіційних результатів національного мультипредметного тесту 2024 року

Леся КВІТКА

Тепер у ньому представлено 6900 шкіл, що дозволяє легко знайти заклади з найкращим рівнем освітньої підготовки.

До оновленого рейтингу найкращих шкіл України потрапили ті заклади, щонайменше 5 учнів яких успішно склали НМТ-2024.

На місце в ньому впливають як результати учасників, так і загальна кількість складених випускниками тестів. Найкращий результат серед усіх шкіл Волинської області має ліцей імені Олени Пчілки у Ковелі, який посідає у національному рейтингу 57-е місце, маючи середній бал НМТ – 163,96.

На 75-му місці у рейтингу НМТ-2024 – Луцький ліцей №18, а на 77-му – Волинський науковий ліцей Волинської обласної ради. ■

За підсумками січня-серпня 2024 року власники нерухомості, що підлягає оподаткуванню, сплатили до місцевих бюджетів Волині 169,3 мільйона гривень податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки. Це на 29,5 відсотка перевищує минулорічні показники.

На Волині впродовж січня-серпня 2024 року з офіційних доходів фізичних осіб до бюджетів усіх рівнів сплачено понад 7 мільярдів гривень ПДФО. Із них 3,2 мільярда гривень надійшло до держбюджету, решта суми – у доходах місцевих бюджетів області.

■ На лінії вогню**Незважаючи на важку контузію після вибуху, козак із Волині рятував своїх важкопоранених побратимів**

ФОТО ПЛАВА КОРОБКИ.

Якщо хтось думає, що ЗіЛ – повільна машина, то сильно помиляється.

Жителя села Кортеліси Романа Пешука я знаю дуже давно як хорошого господаря та сім'янина. Він є одним із тих патріотів, хто вже в перші дні великої війни прийняв рішення захищати Батьківщину, хоча раніше військову службу не проходив через проблеми зі здоров'ям. Записався разом із товаришем у добровільне формування Ратнівської громади і пів року чергували через добу поблизу кордону. У той час із території білорусі постійно було чути гудіння танків та іншої техніки, і загроза нападу була більш реальною. Те, що хлопці готові були зустріти ворога, маючи в руках лише автомати і пляшки з «коктейлем Молотова», вже було подвигом

Микола МИХАЛЕВИЧ, завідувач Кортеліського історичного музею

«П'ЯТИХАТКИ МИ ВТРИМАЛИ З МІНІМАЛЬНИМИ ВТРАТАМИ»

У великодню ніч Роман здивував односельців тим, що приніс до церкви освятити синьо-жовтий прапор. Коли на кордоні стало спокійніше, він почав проситися на військову службу. Спочатку його не брали, але потім зарахували стрільцем у Ратнівську роту охорони.

Як згадує, йому дуже сподобався військовий колектив, де в нього з'явилось багато нових друзів, і він швидко освоїв солдатські обов'язки. А хлопці незабаром оцінили кулінарні таланти Романа, який із задоволенням готував і рибу й шашлики, та так, що пальчики оближеш.

Служба в роті охорони для більшості бійців була лише підготовчим етапом перед відправкою на фронт. Вже у лютому 2023-го Пешука з кількома товаришами та військовослужбовцями

із ТЦК відправили у новостворений стрілецький батальйон. Майже три місяці інтенсивної бойової підготовки проходили на полігоні під керівництвом досвідчених інструкторів. Потім усе літо тримали оборону в районі Нікополя, на березі Дніпра. Ворог був на протилежному боці ріки. Тобто командування дало можливість недосвідченим бійцям поступово звикнути до бойових умов, і тільки після цього почали поротно перекидати в район села П'ятихатки Запорізької області, де йшли запеклі бої. Цей населений пункт українські війська визволили на початку літнього контрнаступу, а тепер «кацапи» намагалися його відбити. Село постійно обстрілювали з артилерії та мінометів, але виручало те, що там було багато будинків та підвалів і можна було заховатися. Першу контузію отримав від ворожого снаряда, що влучив у лъох, де сидів із хлопцями. Кулемет вийшов з ладу, бо його присипало. Через кілька хвилин, коли розсіявся дим і пил, через отвір у стелі побачили

небо. Як стемніло, за 50 метрів, біля автобусної зупинки, побачили підозрілу групу. Один молодий солдат навіть почав доводити, що це наша розвідка. Але Павло Коробка із Лучич не розгубився і по радію передав координати мінометникам. Вони й накрили ворожу штурмову групу вже першими пострілами. Вранці побачили на зупинці три трупи, а поранених росіяни забрали із собою, відійшли на околицю села й заховалися в амбарі. Там їх знову накрили з гранатометів. Лише небагатьом удалося втекти, а з амбара ще довго було чути крики тих, хто втекти вже не міг.

– П'ятихатки ми втримали, на щастя, з мінімальними втратами. В роті було лише кілька поранених. А от російська піхота під час цих атак зазнавала дуже великих втрат, проте билася до останньої можливості. Був один випадок, коли наші розвідники із Гірників захопили російського солдата в полон, та й то тільки тому, що в нього закінчив автомат. Потім розказував, що пішов воювати, бо хотів заробити гроші на квартиру.

«А ПО-СПРАВЖНЬОМУ ВІДПОЧИВ... У ГОСПІТАЛІ»

У січні нинішнього року підрозділ Романа Пешука перемістилися в Донецьку область, де продовжували тримати оборону. Це був важкий період. Через нестачу снарядів наша артилерія майже весь час мовчала, а ворог постійно обстрілював і атакував позиції батальйону. Дуже виручала

«Запитали в командування по радію: «Свій чи чужий?». Відповіли, що свій, і майже відразу вниз полетіли гранати.»

рота безпілотників, яка не тільки вела розвідку, але й знищувала штурмові групи росіян. Одного разу під час нічної атаки вже за пів години з двадцяти росіян 7 стали «двохсотими», а 8 – «трьохсотими». Коли їх витягували, то втрати ще зросли. Проте й ворожі дрони теж діяли дуже активно і їхня кількість весь час зростала. Якось групі Романа з п'яти міцніших хлопців доручили забрати з позицій пораненого. Коли повантажили його на ноші, то побачили, що летить дрон.

Запитали в командування по радію: «Свій чи чужий?». Відповіли, що свій, і майже відразу вниз полетіли гранати. В результаті всі бійці отримали поранення, з них троє – важкі.

Якщо раніше хоча б уночі можна було пересуватися, то зараз – навпаки. Безпілотники з тепловізорами бачать людей уночі ще краще, ніж удень. Лише в сутінках або в тумані їхня ефективність зменшується. Наприкінці січня, перед тим, як вийти з позицій, під ранок зв'язалися із сусіднім підрозділом, який повідомив, що працює наш РЕБ, і можна рухатися. Але як тільки вийшли на дамбу, з'явився ворожий дрон і закидав групу протипіхотними «олівцями» – боєприпасами від гранатомета. Кілька бійців стали «двохсотими» і «трьохсотими», а Роман отримав важку контузію. Попри це, накладав своїм важкопораненим товаришам турнікети та допомагав їм вийти до своїх.

У госпіталі перших три дні почував себе ніби нормально, тільки на четвертий стало погано. Завдяки госпіталю хоч трохи відпочив, бо багатоденне чергування на позиціях дуже виснажує. А сидіти по кілька змін в окопах, тому що не вистачало людей. Прикро й те, що частину військового спорядження доводиться купувати за власні кошти або просити у волонтерів. Росіяни, звичайно, знали про наші проблеми й намагалися скористатися моментом. Одного разу їм навіть вдалося захопити частину позицій батальйону, але на допомогу підійшла сусідня штурмова бригада, і відкинули ворога назад. Дуже потужною, хоча і не зовсім точною зброєю у росіян є КАБи. Коли така бомба, вагою близько тонни, вибухнула за 200 метрів, то в хаті, де знаходились, винесло всі вікна й двері, а глибина вирви була майже сім метрів.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Чумаченко Віра Михайлівна повідомляє Семенюка Сергія Миколайовича про повернення всієї суми позики.

РЕКЛАМА 066 824 71 60

ПРОДАМ САДЖАНЦІ МАЛИНИ

Продам саджанці малини сорту "Зюгана" високоврожайний ремонтантний (осінній) сорт. Тел.: 0992613620, 0689314506.

П П БУРМАКА Н.П.
28 вересня, 5, 12 жовтня.

ефективне лікування від **АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом.

Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

■ Особливий випадок

Після лікування зубів 3-річний Лука потрапив у реанімацію

ФОТО – НДСЛ «Охматдиту».

Маленький волинянин зі своїм рятівником – професором Євгеном Руденком.

грудної клітки. Це свідчило про порушену цілісність дихальних шляхів у хлопчика. Тому вже наступного дня Лука був терміново доставлений до столичного «Охматдиту».

КРИТИЧНИЙ СТАН І ТЕРМІНОВА ОПЕРАЦІЯ

Вже у Києві, під час КТ, рентгеновських обстежень та бронхоскопії, у дитини виявили розрив трахеї. Дефект був розташований на її задній стінці, на півтора сантиметра нижче від голосових зв'язок. Довжина розриву становила 2,5–3 сантиметри.

Того ж дня провели тер-

«У хлопчика почало боліти горло, а його шия, голова та обличчя стали сильно набрякати, дихання дитини було утрудненим.»

мінуву операцію. Медики успішно зашили та відновили цілісність трахеї. Під час операції спеціалісти використовували бронхоскопію для контролю якості швів та забезпечення надійності з'єднань.

Через 48 годин після операції Луку перевели на самостійне дихання. На третій день після хірургічного втручання хлопчик був

переведений з реанімації у відділення, а вже через 11 днів його виписали додому.

ЧИМ НЕБЕЗПЕЧНА ТРАВМА

«Небезпека цієї травми полягає в тому, що розрив трахеї загрожує життю. Повітря виходить за межі дихальних шляхів і накопичується в середостінні під тиском. При кожному вдосі повітря потрапляє туди, але не може повернутися назад. Відбувається стиснення внутрішніх органів – серця і легень. Це може призвести до дихальної недостатності або навіть до задихання», – пояснює дитячий хірург, професор Євген Руденко.

При подібних травмах дуже важливо швидко звернутися за медичною допомогою, оскільки хірургічне втручання є ефективним лише в перші дні після травми. Якщо діагноз ставлять пізніше, хірургія може бути

пов'язана із серйозними ускладненнями.

ЯК ПОЧУВАЄТЬСЯ ХЛОПЧИК

Зараз Лука почувається добре, продовжує радіти життю, відвідувати дитячий садок і гратися з друзями. Мама розповідає, що найбільше дітина любить бавитися машинками, малювати та кататися на гойдалках. ■

Наталія ФАНОК

У київському «Охматдиту» медики врятували 3-річного Луку, який після візиту до стоматолога у рідному місті, Луцьку, потрапив у реанімацію. Хлопчик був у критичному стані, розповів інтернет-видання «Еспресо.Захід».

ОБЛИЧЧЯ НАБРЯКАЛО, І ДИТИНА ВАЖКО ДИХАЛА

У Луцьку хлопчику проводили стоматологічне лікування зубів під наркозом, із інтубацією трахеї. Вже по дорозі додому після процедури мама Луки дізналася, що у хлопчика почало боліти горло, а його шия, голова та обличчя стали сильно набрякати, дихання дитини було утрудненим. Тому вони терміново звернулися до місцевої лікарні.

Після проведених рентгеновських обстежень та комп'ютерної томографії (КТ), лікарі виявили накопичення повітря в середостінні, під шкірою голови, ший,

■ Фотофакт

Любешівська селищна рада продовжує підтримувати Збройні Сили України в боротьбі з російським окупантом. Після того, як були проведені необхідні процедури публічних закупівель, придба-

но 50 акумуляторних батарей. Потреба у такому спорядженні є нагальною для ефективного використання дронів на фронті. Усе закуплене обладнання спрямовують для 100-ї ОМБр. Вартість його – 254 950 гривень.

Ці акумулятори - "серце" для наших дронів.

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp. (Пн-Пт, 10-17)

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – 50 грн за одне найменування + 20 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить 100 грн за одну публікацію + 20 грн (за сайт). Вартість оголошення про нерухомість та послуги – 100 грн + 20 (за сайт). Оголошення, які виділені рамкою, + 25 грн (за сайт + 30). Вартість оголошення про згубу – 50 грн. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикет, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, форма, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебін різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикет, пісок, щебін, відсів, керамзит, глину,

чорно-зем. Доставка. Надаю послуги мінінавтажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам сіно в тюках та ячмін. Тел. 098 390 55 59.

ПОСЛУГИ

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків та цегли. Роблю монтаж, підшив, водостоки, утеплення фасадів. Виконую бетонні роботи. Тел. 0964224834.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублене тимчасове посвідчення військовозобов'язаного №731, видане на ім'я Романчук Дмитро Іванович, вважати недійсним.

Усміхніться!

Приходить додому п'яний чоловік. Дружина на кухні миє посуд.

Чоловік б'є кулаком по столу:

– Хто в домі хазяїн?

Жінка – скворідкою йому по голові.

Той непритомні й падає. Лежить на підлозі.

Заходить сусідка:

– О, а що це твій чоловік лежить посеред кухні?

– Хазяїн! Де хоче – там і лежить!

● Загублені диплом спеціаліста (серія С17 № 107998), виданий 26.07.2017 р. та додаток до диплома (реєстраційний № 42317234), виданий 30.06.2017 р. Східноукраїнський національний університетом ім. Лесі Українки на ім'я Юзич Олена Петрівна, вважати недійсними.

● Загублений військово-обліковий документ (тимчасове посвідчення військовозобов'язаного), виданий Зміївським районним військовим комісаріатом на ім'я Соляник Олександр Миколайович, 26.05.1987 року народження, вважати недійсним.

● Загублене тимчасове посвідчення військовозобов'язаного №89, видане на ім'я Ломохов Дмитро Васильович, вважати недійсним.

● Загублений військовий квиток на ім'я Кропивський Андрій Георгійович, 02.09.1975 року народження, вважати недійсним.

● Загублений військово-обліковий документ (тимчасове посвідчення військовозобов'язаного) №2496271, видане 11 травня 2000 року Ківерцівським РВК на ім'я Мартинюк Микола Михайлович, вважати недійсним.

● Загублений військовий квиток, виданий Волинським обласним ТЦК та СП на ім'я Навозняк Григорій Віталійович, 17.11.2003 року народження, вважати недійсним.

● Загублене тимчасове посвідчення військовозобов'язаного, видане на ім'я Жалнін Віктор Вікторович, вважати недійсним.

Завтра зустрінемо разом!

Іван ШЕВЧУК, ветеран праці (м. Камінь-Каширський):

«Нашу рідну газету «Волинь» я випишую вже понад 50 років. І знаєте, коли її отримую, (газету листоноша приносить у четвер), я із задоволенням читаю від «а» до «я», кожну стрічку, починаючи від першої сторінки, закінчуючи останньою. Щось прочитаєш – і на душі стає легше. Як газета все те помічає – і хороше, і погане – для того, щоб донести різну інформацію до читача. Вона, як кажуть, живе в ногу з нами і жила, і буде жити, бо це – газета нашої рідної Волині. І, до речі, хоч їй уже і 85, – вона завжди молода.»

Є багато епізодів життя, пов'язаних із цим виданням... Пригадую, коли був Полікарп Гервасійович (Полікарп Шафета – редактор газети «Волинь» із 1971-го по 1996 рік. – Авт.), то дуже часто приїжджав у Камінь-Каширський район. Він, так би мовити, опікувався ним, допомагав вирішувати наболілі питання. Тоді ми часто зустрічалися. Полікарп Гервасійович із задоволенням спілкувався з жителями району, щоб донести до читачів правдиве слово. Одного разу він приїхав і я запитав, куди ми сьогодні поїдемо: в якийсь колгосп, чи на якесь підприємство? А він каже: «Куди скажете». Але ж це – ваше право, відповів я йому. А він мені: «Будеш ти мені казати, якщо навезеш тираж нашої «Волині». Я відповідаю: «176 тисяч!» Отакий тираж тоді був! Полікарп Гервасійович каже: «В мене питань нема, бо знаю, що ви цікавитеся нашою газетою, переплачуєте її і читаєте». Тоді жителі нашого району понад 40 тисяч примірників передплачували! «Тепер, – сказав тоді редактор, – буду завжди з вами спілкуватися і вам по мірі можливості – допомагатиму»...

Ну а тепер нам допомагає Олександр Олександрович Згоранець.

Дуже подобається, що газета запрошує читачів до спілкування, для неї важливі думки людей з приводу надрукованих статей.

А ще газету «Волинь» я передаю на Схід із нашими волонтерами. І на передовій її читають земляки із задоволенням. Це – велика підмога: почути слово з малої батьківщини, рідної землі... От вчора ми знов отримали партію – 100 примірників – і віддали волонтерам завезти воїнам, які захищають Україну. Вони дякують щиро за газету, за те, що і на фронті мають змогу її почитати, дізнатися про рідний край».

Петро САЦИК (Любешів), ветеран-поштовик, який віддав улюбленій справі 40 років життя. Розпочав свій трудовий шлях із посади листоноші, на якій замінив свого батька:

1. Найперша асоціація з «Волиню» – людяність. Завжди. І зараз, коли повномасштабна війна, не забуває газета про сім'ї загиблих воїнів, їхніх батьків, дружин... Щоб розділили люди з ними біль і страждання, щоб задумалися, чим можна допомогти воїнам, які тримають фронт. Я завжди стараюся виходити в центр селища, коли «на щиті» повертаються воїни, щоб стати на коліна і провести їх в останню путь, віддати шану...

Друга – люди звертаються до редакції зі своїми проблемами та болями. Хоч газета прямо не може допомогти, але озвучує на своїх сторінках ті питання, які людям «болять». Така комунікація – дуже важлива.

2. «Радянську Волинь» я почав підчитувати з класу четвертого-п'ятого, хоч багато чого ще не розумів. Мій батько був листоношею, то він передплачував «Радянську Волинь». Потім я його замінив на роботі, і газета теж залишилася зі мною. Завжди передплачую її – одразу на рік. От тільки сусідів цього разу не зміг переконати і далі випишувати. Мобілки і мобілки... Але даю їм читати деякі статті, приношу їм газету (усміхається. – Ред.).

3. Я часто згадую про цей момент, навіть моя дружина каже: «Скільки ти вже можеш про це розповідати?». Мова – про самодіяльний театр із села Лобачівка тоді Горохівського району, яким опікувався народний артист, виходець з того села Петро Панчук. Актори тоді поставили виставу «Тев'є-молочник» у ляльковому театрі в Луцьку. Їхній виступ організувала газета «Волинь» з нагоди свого ювілею. Це було справді незабутньо, запам'яталося на все життя. ■

* Бліц-опитування у славних Людей «Волині» провели Леся ВЛАШИНЕЦЬ, Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, Світлана ЗОЗУЛЯ, Катерина ЗУБЧУК, Алла ЛІСОВА, Наталія НЕКОЗ, Василь УЛІЦЬКИЙ, Любов ХВАС.

ФОТО: VOLYN.COM.UA

ФОТО: VOLYN.COM.UA

Редакційний щоденник

Пережили торттури і табори Сталіна, переживемо ракети і катівні путіна...

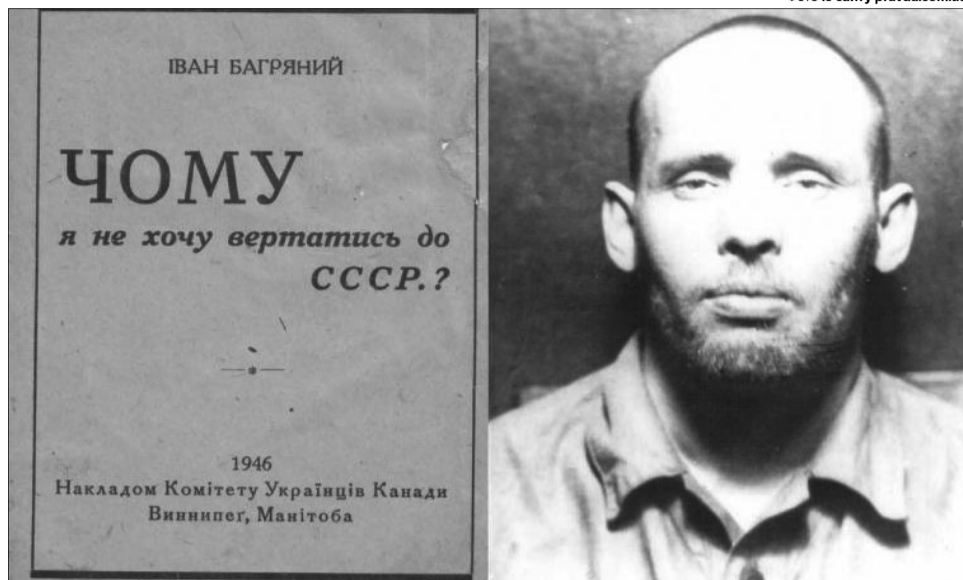
Фото із сайту pravda.com.ua

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу Катерина ЗУБЧУК**...ПЕКЛОМ, ЧЕРЕЗ ЯКЕ ПРОХОДЯТЬ УКРАЇНЦІ В РОСІЙСЬКОМУ ПОЛОНІ**

Перший місяць осени приніс радість багатьом мамам, дружинам, дітям – з полону повернулися їх сини, чоловіки, батьки. Серед 103 військовополонених, яких Україна зустріла, зокрема, 14 вересня, – троє волинця. Щоразу, коли бачиш у репортажах по телевізору, як чоловік чи жінка ступає на рідну землю й буквально цілує її, тішитися яблуком, якого давно не бачив, плачучи, промовляє рідним по телефону: «Я вдома!», не покидає думка про те, через яке пекло довелося їм пройти. Коли будуть написані книги спогадів із одкровеннями про це.

А поки що зі слів уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Дмитра Лубінця ми знаємо з приводу цього загальної статистики. На Саміті миру у Швейцарії він заявив, що всі, хто перебуває у російському полоні, зазнають систематичних торттур, назвав підтвердженими не менше, як 14 тисяч таких випадків. Генпрокуратура відкрила понад 450 кримінальних проваджень за фактами жорстокого поводження та катувань військовополонених і понад 2 100 – цивільних...

О, в росії вміють це робити, бо мають добру школу, яка перейшла їм у спадщину від сталінського апарату репресій! Невипадково всі

У памфлеті «Чому я не хочу вертатися до СРСР?» Іван Багряний вперше написав про геноцид Сталіна проти України.

наші захисники й захисниці, звільнені з російського полону, потребують не лише медичної, а й психологічної реабілітації. Про ту «школу» написав свого часу дисидент Олександр Солженіцин у своєму романі «Архіпелаг ГУЛАГ». Сам він вісім років провів у концентраційних таборах і три – в заслання. А засуджений був за сумнозвісною 58 статтею Кримінального кодексу (шпionаж та злочини проти робочого класу), за якою було таке поняття, як «ворог народу».

І хоч роман був надрукований у Франції ще в 1973 році, в Радянському Союзі він був заборонений. Це вже у кінці 1980-х, у період горбачовської перебудови, коли радянська система дала тріщину, «білі плями» історії почали відкриватися. Не з чуток знаю, як із рук у руки переходив журнал «Новий мір», в якому, нарешті, з'явився роман «Архіпелаг ГУЛАГ», і його могли прочитати всі. І, звичайно, таким же першовідкривачем історичних подій, який довго замовчувалися, був «Огоньок», коли його редагував Віталій Коротич, – цей тижневик був

тоді настільки популярним, що його доводилося доставляти по блату. Прикро, що тепер киянин пан Коротич забувся про своє українське коріння й, живучи спокійно у Москві, підтримував проросійські погляди. Як кажуть, Бог йому суддя.

надрукований на його батьківщині. А вперше книга побачила світ за кордоном – у Німеччині: в цю країну Іван Багряний емігрував у 1945 році. І, як сам він писав, йому не треба було щось вигадувати, оскільки не раз був арештований і засуджений

«**О, в росії вміють це робити, бо мають добру школу, яка перейшла їм у спадщину від сталінського апарату репресій! Невипадково всі наші захисники й захисниці, звільнені з російського полону, потребують не лише медичної, а й психологічної реабілітації.**»

...ЧОМУ ТАК ПІЗНО МИ ЗМОГЛИ ПРОЧИТАТИ РОМАНИ ІВАНА БАГРЯНОГО

Коли ми в кінці 1980-х купували «з-під поли» «Новий мір» та «Огоньок», то не знали, що про репресивну машину в Радянському Союзі більш як на двадцять років раніше написав український письменник Іван Багряний. Воно й зрозуміло, чому так сталося, – тільки в незалежній Україні романи, зокрема «Сад гетсиманський», був

за «проведення контрреволюційної агітації» за допомогою літературних творів.

За біблійною легендою, Гетсиманський сад – місце передсмертних мук, молитов Ісуса Христа. Іван Багряний відобразив у романі біографічні подробиці власного життя – свій «гетсиманський сад»: арешт, торттури, втечу із заслання й повернення на батьківщину. Книжка, як ми кажемо, – важка. Коли її читаєш, то буквально починає болі-

ти серце від того, що мозок свердлить думка: «Невже людина може таке витримати?» Як бачимо, може...

«Навіть в найстрашніших казематах найбільш прославлених реакційних держав в'язні мали все-таки засоби оборони – аптечки, апарат заступників, голодовки. Гай-гай. Все те смішне, навіть сама думка вдатись до тих засобів – смішна: їх тут не існує. Для людини, яка потрапляє сюди, немає оборони. Це – пилінка, списана геть з реєстру ще живо й поставлена абсолютно поза законом», – розмірковував головний герой роману «Сад гетсиманський» Андрій Чумак, який в тюрмі соціалізму був позбавлений найелементарніших засобів оборони...

Мимоволі пригадується вірш Анастасії Дмитрук, де є такі рядки: «Ніколи ми не будемо братами ні по родині, ні по матері...». Російськомовна поетеса написала його у березні 2014 року – це була реакція на російську анексію Криму. Авторка прочитала вірш наживо і виклала в YouTube у вигляді відеокліпу, який набрав більше 3 мільйонів переглядів. А потім з'явився переспів українською: «Ми ніколи братами не станемо. Ви прийшли до нас з «ураганями». В полі чистому «гради» лютіє. Не брати ви нам, та й не люди ви...». Він відобразив те, що кожен з нас по-особливому гостро відчував після 24 лютого 2022 року, коли почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну.

Думаю, що було б, якби ми раніше, ще живучи в Радянському Союзі, прочитали романи Івана Багряного, якби з його «Тигролів» врзлися в пам'ять і душу ось ці рядки: «Летить дракон. Шістдесят суглобів чи то вагонів у ньому. І кожен вагон як шістдесят рудих домовин. Безкінечний залізничний ешелон смерті, а імення його «Йосип Сталін». Ковчег горя, проклять та сліз»? Відповідь

на це питання одна: те, що «Ми ніколи братами не станемо», усвідомили б значно раніше. Це ж у тому «драконі» вивозив українців на Сибір наш «старший брат», що зветься росією.

...ЯКБИ «РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ» ДИВОМ ВРЯТУВАЛОСЯ

Те, що під кінець Другої світової війни Іван Багряний емігрував до Німеччини, по суті, стало для нього порятунком. І хоч життя його було невдовгим (помер у 1963-му, у неповні 57 літ), ще багато встиг зробити як політичний діяч, художник слова – п'ятнадцять років він редагував за кордоном «Українські вісті». У 1992 році, уже по смертно, за романи «Сад гетсиманський» та «Тигролови» Багряний став лауреатом Національної премії України імені Т. Г. Шевченка.

Сьогодні можна тільки поміркувати над тим, яку б неоціненну спадщину залишили нам письменники, котрі увійшли в історію як «розстріляне відродження», коли б їм дивом удалося врятуватися. Мова, зокрема, про Миколу Хвильового, який був затятий противником русифікації (завдяки йому з'явилася гасло «Геть від москви») – на жаль, сталося те, що сталося: у травні 1933 року в будинку письменників «Слово» в Харкові він наклав на себе руки, розуміючи, що сталіністи не дадуть йому спокійно жити. А також – про Валер'яна Підмогильного, якого розстріляли 3 листопада 1937 року в урочищі Сандармох (Карелія) разом із великою групою української інтелігенції.

Найімовірніше, що, якби доля дарувала їм життя, то вони, аби порятуватися від сталінського режиму, теж емігрували б. І, як мовиться, обома руками підписали б під памфлетом Івана Багряного «Чому я не хочу вертатися до СРСР?», де вперше вголос було сказано про геноцид Сталіна проти України, власне, і про знищення інтелігенції 1932-1939 років – ось те їхнє «розстріляне відродження» ■

Увага, конкурс!

Щоб не образити словами «не люблю», скажіть... замовляння Григора Тютюнника

Точніше те, яке використав один із найкращих українських прозаїків у своїй новелі, котра і надихнула автора цих рядків на запитання заклопотаного 11 туру. Він і розставив усі крапки над «і» у визначенні переможця нашої інтелектуальної вікторини

Грицько ГАРБУЗ

Але перед тим, як оголосити відповідь на завдання, ми спочатку повторюємо його, щоб до нас змогли приєднатися нові учасники. Можливо, таким читачем є саме ви: тому уважно перегляньте запитання, відповідь на нього – і ставайте учасником нашого конкурсу! Тим паче, що сьогодні ми оголошуємо лише завдання №2 нової вікторини, а відповідь на

загадку туру №1 ще приймаємо до 1 жовтня.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ – 11» (ЛІТО-2024)

Друзі, сьогодні ми заховали назву тварини з відомого українського твору, в якому її вживають не в одиниці. Автор взяв цей символ із давнього вислову – красивого, в якому згадується особливо-привітний «знак». Хоча саме «послання» – не таке й приємне, але дуже достойне...

А виведуть вас на цю тварину відомі пісні. Точніше, уривки з них. Спробуйте об'єднати їх – вийдете на спільний «знак», який і символізує в нашому народі ця тварина. «Не покинь, дай мені сили, бо життя мое чорний кінь з білими крилами десь із неба л'є» (Kozak System), «Відпусти, я благаю відпусти, бо не можу далі йти я...» («Океан Ельзи»), «Забудь слова, забудь слова, забудь слова й більше...» (Василь Зінкевич), «Не залишай мені мене одного на свою, на твою любов» («Океан Ельзи»).

Що за тварина захована у гранатобузі?

Як відомо, в українського народу існує віра не лише у приворотне зілля, а й у відворотні замовляння. Коли закоханий людині не могли відповісти взаємністю, і хотіли позбавити її від душевних мук, то казали: «Передаю (посилаю) тобі три зозулі з поклоном».

Цей образ яскраво ви-

користав у своїй новелі «Три зозулі з поклоном» Григор Тютюнник: «Соню! Не суди мене гірко. Але я ніколи нікому не казав неправди і зараз не скажу: я чую щодня, що десь тут коло мене ходить Марфина душа нещасна. Соню, сходи до неї і скажи, що я послав їй, як співав на ярмарках Зінківських бандуристок сліпий, послав три зозулі з поклоном...».

Таке привітання означало: забудь, покинь, залиш мене, відпусти. Як відомо, зозуля гнізда не мостить, тож людина повинна була зрозуміти, що її кохання – приречене, не матиме відповіді...

Хто з наших читачів зумів-таки відгадати слово «зозуля», ви дізнаєтеся уже із фейсбук-сторінки Грицька Гарбуза (за цим QR-кодом ви можете зайти на неї з будь-якої частини світу), а також – на сайті volyn.com.ua.

Ім'я триумфатора літньої нашої вікторини оголосимо вже в наступному номері. А перед тим, як запропонувати завдання туру №2, ще раз нагадаю умови цієї газетної забави.

Принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Ви маєте відгадати, що чи кого засекретив Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі і надіслати слово-відповідь на номер: 066 133 86 88. За кожну правильну відповідь отримуєте по 1 очку (хто перший надіслав відповідь – матиме +1 бонусний бал).

Хто здобуде найбільше балів протягом 12 турів – той і стане чемпіоном конкурсу «Гранатобуз із секретом».

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ – 2» (ОСІНЬ-2024)

Сьогодні ми заховали слово, яке означає грізну силу, потужність,

патріотизм, поєднує в собі небо, землю і воду, смерть і життя, Європу і Азію... А його назву ви можете «зліпити» за допомогою цих лексем, якщо з першою чи останньою буквою в них проведете певні дії – від заміни на іншу чи просто закреслення, тоді врахуйте наступну: «під», «світ», «Аарон», «набат», «дар».

Що за слово ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 7 жовтня (включно) тільки у вигляді повідомлення на телеграм-номер Грицька Гарбуза: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Рекорд» (Ярослав Магучіх, Січеславщина).

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ■

Футбол

Напевне, Георгій думав: «От заб'ю зараз – і нехай скаути «Наполі» та інших грандів кусають лікті».

Після матчу з «Болоньєю» ціна на «зірку» «Шахтаря» Судакова точно впаде

Розпіарений півзахисник донецького клубу не зміг реалізувати пенальті уже на 4-ій хвилині матчу

Петро ПАС

Аскільки у нас ще напередодні Євро-2024 писали-«трубили» про захмарні мільйони, на які нібито заслугове 22-річний Георгій Судаков! Мовляв, нова суперзірка засяяла на футбольному небосхилі і провідні світові гранди б'ються між собою за молодого українця.

«Якщо правда те, що нещодавно «Наполі» був готовий заплатити за Судакова сорок мільйонів євро, то, як на мене, потрібно було не просто приймати цю пропозицію неаполітанського клубу, а зустрічати гостей із півдня Італії з короваєм, – красиво зіронізував оглядач видання *sport.ua* Валерій Василенко. – І красиво запакувати «предмет продажу». Ну, хоча б червоною тасьмою перев'язати.

Але «Шахтар» хотів за-

робити на трансфері свого нового таланту не менше, ніж заробив на продажі Мудрика. Ну, і тепер видно, що вже навряд чи заробить навіть сорок мільйонів. Тому що Судаков зараз, як та «Болонья», також не той, яким був. Але якщо у «Болоньї» є можливість для зростання та прогресу, то у Георгія такої можливості особисто я не бачу. І тому підтвердження – не лише матчі за клуб, а й за збірну...».

Справді, останні матчі на евроарені свідчать: щоб дорости до зірки футболу Судакову ще треба не один пуд каші з'їсти... І не факт, що «звізда засяє».

Але, Богу дякувати, що після незабитого пенальті донецький клуб зумів все ж таки вистояти проти італійського клубу, якого перед поединком хоч і вважали явним фаворитом, але ж «Болонья» лише вперше за 60 років отримала право зіграти в найпрестижнішому клубному турнірі Європи. Причому, четверо провідних гравців команди після здобуття путівки в Лігу чемпіонів одразу перебралися у більш грошовиті клуби. Тобто, не та тепер «Болонья», що була ще навесні, і гра її – не така грізна...

Однак шокуюча статистика ударів по воротах на користь італійців – 18:4 (5:1 – у площину) – свідчить, що ми ледь не проти титанів – «Інтера» чи «Ювентуса» – грали. Тому Ринат Ахметов має виписати особливий гонорар своєму 25-річному голкіперу Дмитру Різнику, який за матч здійснив 5 сейвів (тобто, по-нашому, відбив 5 разів м'яч, який летів у ворота на замку. Ще й приніс команді 700 тисяч євро призових (у стільки оцінюється нічия в Лізі чемпіонів, а перемога приносить – 2,1 мільйона євро). І хоч гравцем матчу УЄФА назвала захисника «гірників» Миколу Матвієнка, героєм №1 поединку був воротар «Шахтаря» Дмитро Різник!

Тому цю нічию можна вважати за щастя для команди Марино Пушича. Тим паче, що після невдалого удару з пенальті на 4-ій хвилині донецчани потім більше жодного разу (жодного!) не вцілили в рамку воріт! Як слушно з боєм зауважив ексфорвард «гірників» Андрій Воробей: «Мені гра «Шахтаря» в атаці взагалі не подобається. Так, хтось скаже, «Карпатам» п'ять забили. Але не порівнюйте «Карпати» та еврокубки. Це – абсолютно різні рівні... Я хочу, щоб «Шахтар» грав для фанатів в атакуючий, красивий, динамічний футбол».

Після невдалого удару з пенальті на 4-ій хвилині донецчани потім більше жодного разу (жодного!) не вцілили в рамку воріт!

Ліга чемпіонів. Основний раунд. 1 тур. «Болонья» (Італія) – «Шахтар» (Україна) – 0:0.

На 4-ій хвилині Геннадій Судаков («Шахтар») не забив пенальті (воротар Скорупський). «Шахтар»: Різник – Конопля (Тобіас, 40), Бондар, Матвієнко, Педро Енріке – Криськів, Судаков (Марлон, 79) – Зубков (Трава, 79), Бондаренко (Степаненко, 79), Егіналду – Сікан (Невертон, 35).

Стадіон: «Ренато даль Ара» (Болонья, Італія). **Арбітр:** Рохіт Саггі (Норвегія).

Після першого туру Ліги чемпіонів «Шахтар» з 1-им очком ділить 16 – 21 місце з 36 команд. Наступним суперником «гірників» 2 жовтня стане італійська «Аталанта», яка цьогогоріч виграла Лігу Європи. ■

ЯКИЙ РАХУНОК?

Українська Прем'єр-ліга. Результати матчів 7 туру: «Чорноморець» – «Карпати» – 0:1, «Олександрія» – «Лівий берег» – 2:0, «Динамо» – Рух Львів – 0:0, «Верес» – «Інгулець» – 2:2, «Кривбас» – «Ворскла» – 1:1, «Полісся» – «ЛНЗ Черкаси» – 1:1, «Колос» – «Зоря» – 1:0, «Шахтар» – «Оболонь» – 4:0.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ НА РАНОК 25 ВЕРЕСНЯ:							
№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	«Динамо» (Київ)	6	5	1	0	11:3	16
2.	«Олександрія» (Олександрія)	6	5	1	0	12:5	16
3.	«Полісся» (Житомир)	6	4	2	0	13:4	14
4.	«Шахтар» (Донецьк)	6	4	0	2	18:7	12
5.	«ЛНЗ Черкаси» (Черкаси)	7	3	2	2	8:7	11
6.	«Рух Львів» (Львів)	6	3	2	1	13:3	11
7.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	6	3	2	1	6:5	11
8.	«Ворскла» (Полтава)	7	2	3	2	8:10	9
9.	«Зоря» (Луганськ)	7	3	0	4	6:9	9
10.	«Карпати» (Львів)	7	2	2	3	9:11	8
11.	«Колос» (Ковалівка)	7	1	3	3	5:7	6
12.	«Лівий берег» (Київ)	7	2	0	5	4:9	6
13.	«Чорноморець» (Одеса)	7	2	0	5	3:8	6
14.	«Верес» (Рівне)	7	1	2	4	6:11	5
15.	«Інгулець» (Петрове)	7	0	4	3	5:12	4
16.	«Оболонь» (Київ)	7	0	2	5	2:18	2

У списку бомбардирів лідує 24-річний півзахисник житомирського «Полісся» Олександр Назаренко, який забив 6 голів (два – з пенальті).

Який рахунок?

Чемпіонат Волинської області. Результати 14 туру: ЛСТМ №536 (Луцьк) – «Славія» (Боратин) – 3:0, «Рубіж» (Любомль) – НФК «Локомотив» (Ківерці) – 9:1, ФК «Камінь-Каширський» – ФК «Тростянець» – 0:4, ФЦ «Ковель» – «Шахтар» (Нововолинськ) – 3:1.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ЧЕМПІОНАТУ ВОЛИНИ ПІСЛЯ 14 ТУРІВ:

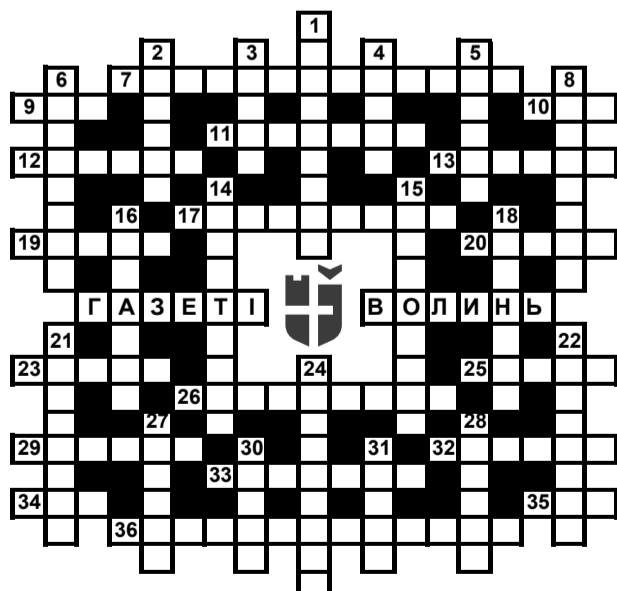
М	КОМАНДА	І	В	Н	П	РМ	О
1	ФК ТРОСТЯНЕЦЬ	13	11	2	0	35-5	35
2	ЛСТМ №536 ЛУЦЬК	13	9	3	1	39-6	30
3	ФЦ КОВЕЛЬ	13	7	4	2	29-13	25
4	ШАХТАР НОВОВОЛИНСЬК	12	6	0	6	34-24	18
5	ФК ВОЛОДИМИР	12	5	3	4	30-12	18
6	ФК РУБІЖ ЛЮБОМЛЬ	12	5	1	6	27-24	16
7	СЛАВІЯ БОРАТИН	12	3	2	7	23-25	11
8	НФК ЛОКОМОТИВ КІВЕРЦІ	13	2	0	11	11-70	6
9	ФК КАМІНЬ-КАШИРСЬКИЙ	12	0	1	11	9-58	1

Здається, вже все вирішено у трійці призерів, як і те, хто – головний аутсайдер.

Кросворд

Склала Надія ЗОЗУЛЯ, м. Луцьк

ВОЛИНЬ: 85 років – із читачем

лінь» вийшов під назвою «Вільна...». 23. Головний редактор газети з лютого 1997-го по березень 2012-го року. 25. Його свого часу «осідлали» і поетеса Ліна Костенко, і працівники газети: Свята Трофімчук (жін. ім'я). 33. Завідувачка відділу пропаганди і агітації, згодом – національного відродження, ведуча рубрики «Квітова підкова», у газеті працювала

з 1982 року – Валентина ... 34. Редактор відділу державного будівництва, письменник, «народний сьоптик», у газеті працював із 23 вересня 1980 року. 35. Волонтерка, жінка-парамедик, про яку неодноразово писали в газеті-ювілярці – ... Зінкевич. 36. Заступник головного редактора, ведуча рубрики «Здоров'я не купиш», в газеті працювала з 1987 року.

підтримав мовно-комп'ютерний конкурс, який був оголошений у газеті «Кримська...». 14. Редакторка відділу культури та освіти (з 1972 року) – Анастасія ... 15. Герб Волині, В'їзна вежа Луцького замку і над нею – журавель. Такою є нині ... газети-ювілярки (на першій її сторінці). 16. Відомий поет-пісняр, автор пісні «Моя родина – Україна», перший вірш якого «Як живі з живими» опубліковано у газеті у 1953 році – Олександр ... 18. Цього пристрою для друку у редакції 85 років тому не було. 21. Головний редактор з червня 1944 по листопад 1952 року – Юхим ... 22. Редакторка відділу інформації і екології (з 1978 року), ведуча рубрики «Любить, не любить». У газеті – з 1972 року і донині є неперевершеною оповідачкою життєвих історій – ... Зубчук. 24. Відомий журналіст, публіцист, аналіз подій якого надруковано у рубриці «Погляд» у №34 за 21 серпня 2024 року. 27. Редакторка відділу економіки – Алла ... 28. Славний волинський музикант і поет Степан Кривенький – стосовно редак-

ПО ВЕРТИКАЛІ:

торки відділу інформації Лесі Влашинець. 30. У кожного журналіста свій ... написання статей. 31. Волинським «Остапом Волиню» називали ... Чернявського, улюбленим жанром якого був фейлетон. Із 5 лютого 1944 року був відповідальним секретарем, згодом – редактором газети.

торки відділу інформації Лесі Влашинець. 30. У кожного журналіста свій ... написання статей. 31. Волинським «Остапом Волиню» називали ... Чернявського, улюбленим жанром якого був фейлетон. Із 5 лютого 1944 року був відповідальним секретарем, згодом – редактором газети.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД ВІД 18 ВЕРЕСНЯ:

По горизонталі: 5. Нокдаун. 6. Фортуна. 10. Аналгін. 12. Тара. 13. Віра. 15. Квадрат. 17. Серп. 21. Піар. 22. Каска. 25. Долото. 26. Венера. 27. Рівне. 28. Золото. 29. Руанда. 31. Кокос. 35. Віза. 36. Ясла. 38. «Титанік». 40. Краб. 41. Вето. 43. Лаванда. 46. Міністр. 47. Деметра.

По вертикалі: 1. Граб. 2. Морж. 3. Нонет. 4. Яніна. 7. Тамара. 8. Огірок. 9. Ері. 11. Вік. 14. Щек. 16. Маг. 18. Промова. 19. Протока. 20. Кантата. 21. Пародія. 22. Корок. 23. Совок. 24. Аверс. 30. Міф. 32. Октава. 33. Однина. 34. Зло. 37. Сан. 39. РЕБ. 40. Комік. 42. Опара. 44. Осло. 45. Змія. ■

Усе для фронту, все для Перемоги!

Тепловізор, який волиняни передали для Анатолія Савчука і його побратимів, уже прийняв бойове хрещення

Фото Петра БАБІЯ.

Голова Горохівської районної організації пенсіонерів МВС України «Ветеран» Ігор Богонос передав 25 000 гривень швачці з борочиченських «Шпильок» Ользі Яцині на тканину для евакуаційних нош.

«Дякуємо, дякуємо, дякуємо всім за подарунок», – коротке відео, яке волонтери Горохівської районної організації «Спілка учасників АТО «Щит» Андрій Лебезун та Іван Андрощук цими днями привезли з-під Торецька на Донеччині від військовослужбовців 100-ї окремої механізованої бригади, вражає до сліз. У ньому захисники зі знанням справи роздивляються тепловізор, гроші на який краями зібрили, як мовиться, всім миром. «Не треба дякувати, бо то ми вам дякуємо за те, що воюєте, за сталеві нерви й за життя за вашими титановими плечима та сокровеними мріями про повернення до сімей, родин», – хочеться гукнути до наших Героїв аж через усю Україну

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

ФРОНТОВОЮ ПРОБЛЕМОЮ ПЕРЕЙНЯЛИСЯ Й ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ

...Ця історія почалася з того, що члени Горохівської районної організації пенсіонерів МВС України «Ветеран» на сторінках нашої газети за 14 серпня привітали публікацією «Чому воїн із Волині просив передати на Донеччину ... сіль» свого колишнього колегу, постоного ІТТ Горохівського РВ УМВС України у Волинській області, прапорщика міліції, а нині – військовослужбовця 100-ї окремої механізованої бригади – Анатолія Савчука із 50-річчям. В одній із теплих розмов із друзями ювіляр скромно обмовився, що його бойове братство воює без тепловізора.

Наскільки цей прилад є важливим на першій лінії вогню – коментувати зайве. Тому ексначальник горохівських міліціонерів (нинішніх пенсіонерів), підполковник міліції Ігор Богонос оголосив збір коштів у газетному матеріалі «Волинянин Анатолій Савчук на 50-річчя отримав фронтову нагороду, але в окопі мріє про тепловізор» за 28 серпня цього року й на офіційній сторінці організації в Facebook.

У відділенні Ощадбанку в місті Горохів було відкрито рахунок на ім'я Петра Бабія, ексзаступника начальника міліції. За словами Ігоря

Богоноса, гроші на картку почали надходити чи не відразу. Першими свої особисті внески зробили «ветеранівці». У банківській випиці – чимало знайомих і незнайомих прізвищ горохівчан, жителів сусідніх громад, села Печиховсти, де живе Анатолій, та просто імен. Під ними сума – 36155 гривень.

Вочевидь цю фронтову проблему взяли до серця парафіяни храму Воздвиження Хреста Господнього села Озерці, де настоятелем – отець Петро Янюк, і вірняни церкви Введення в храм Пресвятої Богородиці села Печиховсти та їхній духовний наставник отець Валерій Братунь. На тепловізор для бійців із 100-ї окремої механізованої бригади релігійна громада села Озерці передала 5000 гривень, релігійна громада села Печиховсти – 4600 гривень. Заокруглили зібране до 50000 гривень членськими внесками «ветеранівців».

ІМ'Я КОЖНОГО ДОБРОЧИНЦЯ ЗНАЄ ГОСПОДЬ

Допомогти знайти потрібний тепловізор узявся Віталій Гладун, який очолює Горохівську районну організацію «Спілка учасників АТО «Щит», і дотримав слова. Більше того, на його заклик вирішити проблему цього разу відгукнувся добродієць, який пожертвував прилад зі словами: «Бог знає моє

Фото Андрія ЛЕБЕЗУНА.

В руках захисника Анатолія Савчука – омріяний тепловізор, на який збирали й читачі «Волині».

ім'я», Отож за 50000 гривень, переданих «Щиту», волонтери придбають ще чимало речей, вкрай потрібних військовослужбовцям.

«Хлопці на передовій просять евакуаційні ноші!» – кажуть волонтери. Тому на 20000 гривень із зібраної суми жіночий швейний цех «Шпильки» з села Борочиче Мар'янівської територіальної громади вже закупив необхідну тканину. А 5000 гривень на неї «Ветеран» узяв зі своєї каси взаємодопомоги.

Заокруглили зібране до 50000 гривень членськими внесками «ветеранівців».

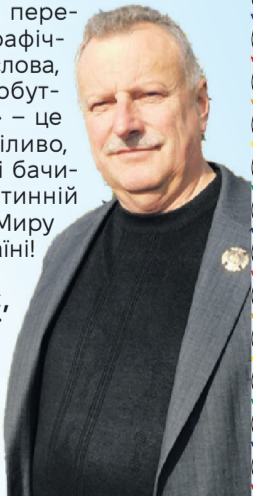
– Маємо за честь висловити своє шанування всім, хто відгукнувся на наше прохання допомогти, – щиро вдячний кожному від «Ветерана» Ігор Богонос.

...На фронти Донеччини й Запоріжжя Андрій Лебезун та Іван Андрощук везли не лише тепловізор, а й... два автомобілі, 2 електрогенератори, 8 маскувальних сіток. Також – сублімовані продукти, евакуаційні ноші, кисневий балон, тушкованки, каші, голубці, засоби гігієни, цигарки... А ще – барвисті дитячі малюнки й свіжий випуск газети «Волинь» – провісниця віри, надії, любові від усіх, хто чекає Героїв удома.

P.S. Учора, 24 вересня, «щитівці» знову поїхали якнайближче до передової лінії: на курахівський, харківський, запорізький напрямки. З Богом, друзі! Щасливого повернення! ■

відрядження, кому ми тиснули руку в редакції. Ми бажаємо вам творчого довголіття і побільше вдячних читачів. Багатійте професіоналами й друзями! Нехай почерк нашої газети в історії України не перестає вирізнятися каліграфічністю думки, силою слова, захоплюючою самобутністю, бо «Волинь» – це завжди сильно, сміливо, ефектно! Завжди раді бачити вас, друзі, на гостинній горохівській землі! Миру нам у серцях і в Україні! Шануймося!

Ігор БОГОНОС, голова Горохівської районної організації пенсіонерів МВС України «Ветеран», підполковник міліції, і всі «ветеранівці».

Золоті слова

Фото із сайту wikimedia.org.

« Відповіді на всі питання ви знайдете в одній книзі – Біблії.

(Єлизавета II (1926–2022), королева Сполученого Королівства Великої Британії та 14 країн Співдружності націй із 6 лютого 1952 року до своєї смерті – 8 вересня 2022 року).

2024 ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ

Іван, Єфрем, Гедеон, Кіра.

26 Четвер

Міжнародний день боротьби за повну ліквідацію ядерної зброї. День контрацепції. Апостола Івана Богослова.

☀️ схід – ---, захід – 17:14. Спадаючий півмісяць. 23-й день.
☀️ схід – 07:11, захід – 19:07. Тривалість дня – 11:56. Тривалість ночі – 12:04.

27 П'ятниця

Віктор, Гнат, Зінаїда, Килина, Марко, Аристарх. Всесвітній день туризму.

☀️ схід – 00:46, захід – 17:40. Спадаючий півмісяць. 24-й день.
☀️ схід – 07:13, захід – 19:04. Тривалість дня – 11:51. Тривалість ночі – 12:09.

28 Субота

Анатолій, Валентин, Василь, В'ячеслав, Григорій, Іван, Кирило, Макар, Марія, Марко, Микола, Олександр, Олексій, Остап. Всесвітній день боротьби проти казку.

☀️ схід – 02:02, захід – 17:58. Спадаючий півмісяць. 25-й день.
☀️ схід – 07:14, захід – 19:02. Тривалість дня – 11:48. Тривалість ночі – 12:12.

29 Неділя

Іван, Трохим. День отоларинголога. День пам'яті жертв Бабиного Яру. Всеукраїнський день дошкільця.

☀️ схід – 03:17, захід – 18:12. Спадаючий півмісяць. 26-й день.
☀️ схід – 07:16, захід – 19:00. Тривалість дня – 11:44. Тривалість ночі – 12:16.

30 Понеділок

Григорій, Микола, Михайло. Міжнародний день перекладача. Всеукраїнський день бібліотек.

☀️ схід – 04:29, захід – 18:24. Спадаючий півмісяць. 27-й день.
☀️ схід – 07:17, захід – 18:58. Тривалість дня – 11:41. Тривалість ночі – 12:19.

1 Вівторок

Віра, Григорій, Іван, Марія, Михайло, Олександр, Петро, Роман. День захисників і захисниць України. День українського козацтва. День музики. День ветерана. День людей дохилого віку. Покрова Пресвятої Богородиці.

☀️ схід – 05:39, захід – 18:34. Спадаючий півмісяць. 28-й день.
☀️ схід – 07:19, захід – 18:55. Тривалість дня – 11:36. Тривалість ночі – 12:24.

2 Середа

Андрій, Борис, Василь, Ганна, Георгій, Давид, Дмитро, Іван, Єгор, Костянтин, Михайло, Петро, Федір, Юрій. День уролога. День соціального педагога. Міжнародний день ненасильства.

☀️ схід – 06:47, захід – 18:44. Молодий Місяць. 0-й день.
☀️ схід – 07:21, захід – 18:53. Тривалість дня – 11:32. Тривалість ночі – 12:28.

Необхідно уже вмикати ходові вогні (фари) на заміських дорогах (по 1 травня).

Магнітні бурі у жовтні

Джерело: chas.news.

☞ Слабкі: 4, 6, 17. ☞ Середні: 5, 10, 14. ☞ Сильні: 7, 13, 15, 18 і 29.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Бережіть себе і своїх рідних!

Дорога газето «Волинь»!

Шановний колективе найповажнішого в області видання – символу Поліського краю!

Вітання вам з нагоди шанованого 85-річчя із Горохова – від нас, ваших багаторічних шанувальників, прискіпливих читачів і справжніх друзів. Радіємо, що в своєму юному, зрілому й поважному віці маєте статус мудрого й життєрадісного часопису рідного краю, авторитет правдолюбки й імідж «своєї газети» серед людей, які шанують свіжу пресу, вільну думку, власну позицію, об'єктивність. З вами, її творцями, завжди приємно бачитися, спілкуватися, згадувати й планувати. З вами – надійно у слові, легко – на ділі й не холодно навіть у... водохресній ополонці! Наше шанування всім-всім, хто приїжджав у Горохів у журналістські

